

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχόν εἰς τὴν χώραν ὕμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸς	Ἐξωτερικὸς
ἑτησίᾳ δρ. 16.—	ἑτησίᾳ δρ. 25.—
ἡμηνίως > 8,50	ἡμηνίως > 13.—
τρίμηνος > 4,50	τρίμηνος > 7.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ, δολλάρια 4	

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 14 Αὐγούστου 1921

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπιδίου δρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 37

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Εἶχ' ἐξαγοράσει τις νεανικὴς τοῦ παρ' αὐτοῦ γιὰ τὸ ὅτι ἔκτοτε χρόνιαν στὴν Ποντί-
κην, χωρὶς χρήματα, χωρὶς προστασία, εἶχε ὑποφέρει τὰ πάνδεινα. Ὑστερὰ, στὴ
Βομβάκη, γνωρίσθηκε μ' ἕνα Σκώτο, τὸν
Θωμᾶ Μπαρκλεῦ, πού εἶχε μεγάλο κατὰ-
στημα ἐδωδίων καὶ ποτῶν. Μπήκε στὴν ὑ-
πηρεσίαν του, κατέκτησε γρήγορα τὴν ἐμ-
πιστοσύνην του καὶ ἐγένετο ἀντιπρόσω-
πός του. Ἔτσι τὰ δύο τελευταῖα
χρόνια περνοῦσε καλὰ. Τὴν εὐτυχίαν
τοῦ ὅμως τὴν ἐδηλητηρίαζε ἡ ἐν-
θύμηση τῶν περασμένων καὶ ἡ λα-
χτάρα πού εἶχε νὰ ξαναῖδῃ τὴν
Γαλλίαν καὶ τὰ πρόσωπα πού ἀγα-
ποῦσε.

—Ἦθελα ὅμως νᾶξερὰ, εἶπε
στὸ τέλος, πῶς θὰ μὲ δεχόνταν
ἂν ξαναγύριζα;

—ὦ, μὲ ἀνοιχτὰς ἀγκάλας!
ἐφώνησε ὁ Γιάννης μὲ παραφορὰ.
Γι' αὐτὸ εἶμαι βεβαίωτος! Κι'
ἡ Διζούλα... ὦ, πῶς θὰ χαρῇ ἡ
Διζούλα νὰ ξαναβρῇ τὸν πατέρα
της! Δὲν παραπονιέμαι πιά γιὰ
τὴν αἰχμαλωσίαν μου, ἀφοῦ αὕτη
μ' ἔφερε ὡς ἐδῶ... Ναί, ναί, νὰ
πᾶτε γρήγορα νὰ τοὺς βρῆτε!
Θὰ πᾶτε;.. Ναί;..

Ὁ Ζὰν Μπαγὺ δὲν ἐκλαιγε
πιά. Τώρα συλλογιζόταν. Κι' εἶχε
βραδυάσει. Ἐπλησίαζε ἡ στιγμή
πού ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ τὸν Γιάννη
στὸ Βελγιοφόντ.

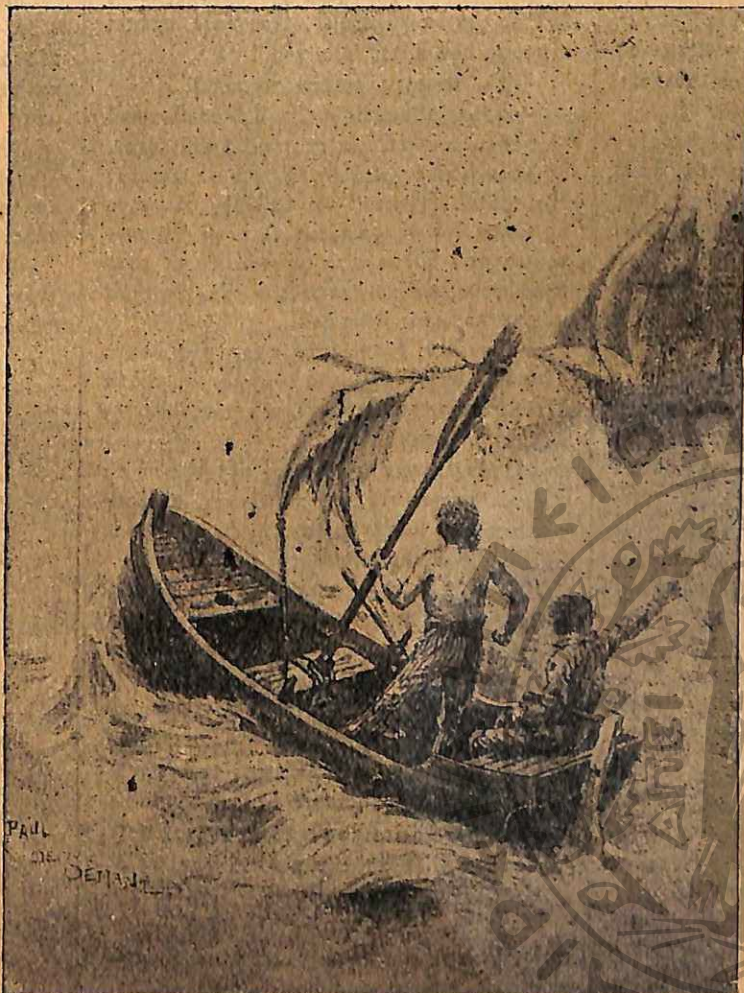
Ἀξαφὰ σήκωσε τὸ κεφάλι
του καὶ εἶπε:

—Ἀκουσε, παιδί μου. Στὸ
ἔξῃς δὲν θὰ ἔχω παρὰ ἕνα μόνον
σκοπὸν: νὰ ἐπιστρέψω στὴ Γαλλίαν,
νὰ ξαναβρῶ τοὺς δικούς μου καὶ
ἐπειτα νὰ σ' ἐλευθερώσω. Θάφρι-
σώ σὲν στὴν Κατερίνα καὶ στὴ Λί-
ζα τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς μου καὶ
θὰ τίς κάμω νὰ ξεχάσουν τὰ δά-

κρυὰ πού ἔχυσαν γιὰ μένα. Δόξα σοι ὁ
Θεὸς ἔχω τώρα μιὰ μικρὴ περιουσία. Σ'
ἔξῃς μῆνες θὰ εἶμαι στὴ Γαλλίαν. Καὶ θὰ
ἐνεργήσω νὰ σὲ ἀνταλλάξουν μὲ κανένα αἰ-
χμάλωτο Ἀγγλο.

—ὦ, ναί! φώναξε ὁ Γιάννης. Πηγαί-
νετε νὰ βρῆτε τὸν Πρῶτο Ὑπατο. Θὰ μὲ
θυμᾶται... Θὰ θυμᾶται τὸ μικρὸ λοχία πού
ἀνατίναξε τὸν πύργο τοῦ παλατιοῦ τοῦ Τζε-
ζάρ... Ἐπειτα θέλω νὰ ἐλευθερωθῇ καὶ ὁ
φίλος μου Ἀραδέκ.

—Ἦσύχασε! θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ γιὰ
νὰ ἐλευθερωθῆτε καὶ οἱ δύο σας.

«Μιὰ φρεγάτα ἐρχόταν κατ' ἐπάνω τους...»

Ὁ Γιάννης ξαναγύρισε στὴ φυλακὴ
του ἀλλὰ τόση ἦταν ἡ χαρὰ πού πλημ-
μύριζε τὴν καρδιά του, ὥστε τὸ σκοτεινὸ
ἐκεῖνο ἀμπάρι τοῦ φαίνετο γαμῶτο φῶς.

Ἐκτός ἀπὸ τίς τόσο καλὰς ὑποσχέσεις,
ὁ θεὸς τοῦ πατέρα τοῦ εἶχε δώσει ἀσπρόρ-
ρουχα, δύο περίφημα βιβλία, — τὸν Πά-
λο καὶ Βίρ γινίαν τοῦ Σκίν-Πιέρ
καὶ τὸ Ταξείδι τοῦ νέου Ἀνά-
χαρση στὴν Ἐλλάδα τοῦ Βαρ-
θολομαίου, — ἕνα μεγάλο σουγιᾶ καὶ μιὰ λίμα.
Εὐτυχῶς πού δὲν τὸν ἐψάξαν καθό-
λου καὶ μάλιστα ὁ «μί-
στερ», ὅταν τὸν εἶδε νὰ
μπαίνει, τοῦ μίλησε σχεδὸν
φιλικά.

Ἀπερίγραπτη ἡ χαρὰ
τοῦ Ἀραδέκ ὅταν ἔμαθε
ἀπὸ τὸ φίλο του τὰ συμ-
βάντα. Καὶ μπορεῖτε νὰ
φαντασθῆτε τί ἔλεγαν οἱ
δύο τους, κάθε νύκτα πού
ἔμεναν μόνοι στὴν τρυπί-
τάν τους.

Σ' ἔξῃς μῆνες θὰ ἦταν
ἐλεύθεροι! Τί γρήγορα πού
θὰ περνοῦσε ὁ καιρὸς μὲ
τὴν ἐλπίδα!

Ὡστόσο ὁ Βελγιοφόν-
τς, τὸν Σεπτέμ-
βρι τοῦ 1801, γυρίζον-
τας στὴν Εὐρώπην, ξανα-
πέρασε τὸ Ἀκρωτήρι τῆς
Καλλῆς-Ἐλπίδας.

Στὴ Δισδόννα, οἱ αἰχμά-
λωτοι ἔμαθαν πῶς μετὰ
τὴ συνθήκην τῆς Ἀλεξαν-
δρείας, ὁ στρατὸς τῆς Αἰ-
γύπτου εἶχε γυρίσει στὴ
Γαλλίαν μὲ πλοῖα ἀγγλικά.
Ὡστε καὶ ὁ Μπέλ-Ρόζ θὰ
γύρισε στὸ Παρίσι καὶ θὰ
εἶχε λάβει τὸ γράμμα τοῦ
Γιάννη.

Τὸν Γεγάλη, ὁ Βελ-
γιοφόντς ἔφθασε
τέλος στὴν Ἀγγλίαν, στὸ
λιμὲν τοῦ Πόρτσμουθ, καὶ

τὴν ἴδια ἡμέρα, ὁ Ἀραδέκ, ὁ Μάριος κι' ὁ Γιάννης μεταφέρθηκαν στὸν Π ρ ω τ έ α. Ὁ Π ρ ω τ έ α ς αὐτὸς ἦταν ἓνα παλιοκάραβο, δεμένο στὸ λιμάνι, ποὺ ἐκρηγίμευε τώρα γιὰ φυλακὴ αἰχμαλώτων.

Ἐξακόσοι Ἰάλλοι αἰχμάλωτοι ἦταν στίβακμένοι στὸ ἀπαίσιο πλοῖο καὶ τὸ θέαμα ἐτρόμαξε τὸν Γιάννη, (*)γιατ' ἦταν πράγματι φρικτὸ.

Οἱ δυστυχισμένοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, ντυμένοι μὲ ἰδιαίτερη στολή,—γιὰ νὰ διακρίνονται ἀπὸ μακριὰ καὶ νὰ μὴ μποροῦν εὐκολὰ νὰ δραπετεύσουν,—χλωμοί, ἰσχνοί, ἀξυρίστοι, ἄκουροι, ἐμοιάζαν μὲ φάσματα ἢ μὲ πτώματα ζωντανά...

Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Μασσαλιώτης ἔχασε στὸν Π ρ ω τ έ α τὴν ὄρεξη καὶ τὴν εὐθυμία του. Στὸν Β ε λ λ ε ρ ο φ ό ν τ η τουλάχιστο ἔτρωγε. Ἐδῶ ὅμως πεינוῦσε καὶ τὸ τραγοῦδι του σβύσθηκε...

Σὲ λίγες μέρες, δὲν μπόρεσε νὰ βασιτάξει. Κι' ἓνα βράδυ, χωρὶς νὰ πῇ τίποτα σὲ κανένα, ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι. Οἱ φρουροὶ ἐπυροδόλησαν, οἱ βάρκες ἐαπολύθηκαν κι' ἔψαξαν 'ς ὅλο το λιμάνι. Τοῦ κάκου! ὁ Μάριος δὲν ἔβγαβρεθηκε.

Ἐπρόφθασε ἀραγε νὰ βγῇ στὴν ξηρὰ καὶ νὰ καταφύγῃ στὴν ἐξοχή;

Ὑστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, ἓνας λοχαγὸς κατάρρε νὰ δραπετεύσῃ, κλεισμένος 'ς ἐν' ἄδειο βαρέλι νεροῦ ποὺ οἱ σύντροφοί του τὸ κατέδασαν στὴ μαούνα.

Ἀπ' αὐτὰ τὰ δυὸ περιστατικὰ ξεθαρεύθηκαν ὁ Ἀραδέκ κι' ὁ Γιάννης, ποὺ τοὺς ἦταν ἀδύνατο πιά νὰ ὑποφέρουν τὴ ζωὴ ἐκεῖνη. Γιατὶ τώρα ἔκανε καὶ φοβερὸ κρύο, ἔπεφτε χιόνι κι' αὐτοὶ δὲν εἶχαν γιὰ νὰ ζεσταίνονται παρὰ τὰ κουρέλια τους. Ἐτσι, ἓνα πρωί, εἶπε ὁ ἓνας στὸν ἄλλον:

—Τὸ σκάζουμε καὶ μετeis;

Ἦταν στίς δέκα Μαρτίου 1802, ἑπτὰ μῆνες ἀφότου εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴ Βομβάη. Ὁ Γιάννης δὲν ἐσθίει πιά τόσες ἐλπίδες στὴν ἐνέργεια τοῦ Ζάν Μπαγύ. Δὲν εἶχε οὔτε κἀν τὴν παρηγοριὰ νὰ διαβάξῃ, γιατί τὰ δυὸ ἐκεῖνα βιβλία, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ θετός του πατέρας, τὰ ἤξερε πιά ἀπέξω.

Εὐτυχῶς εἶχε χρήματα στὴ ζώνη κι' ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους ποὺ εἶχαν τὴν ἀδεια νὰνεβαίνουν στὸν Π ρ ω τ έ α, ἀγόραζε τρόφιμα γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὸν φίλο του.

Τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη τοῦ εἶπε μὲ χαρὰ: —Ξέρεις, Ἀραδέκ; Αὐριο βράδυ θὰ ἔχω ἓνα σκαρπέλο, ἓνα πρίονι καὶ μιὰ τρίγωνη λίμα.

—Ποῖος θὰ σοῦ τὰ δώσῃ;

—Ὁ Ἀδραάμ. Κούρτελ, ὁ Ἑβραῖος ποὺ μᾶς πολεῖ ρέγγες καὶ λαρδί.

—Τὸν ἐμπιστεύεσαι;

—Ὁχι, μὰ τοῦ ὑποσχέθηκα τέσσερες λίρες ἂν σωπάσῃ.

—Θὰ σὲ προδώσῃ!

—Μὰ δὲν θὰ πάρῃ τίς λίρες παρ' ἀρὸς φύγουμε.

—Καὶ ποῖος θὰ τοῦ τις δώσῃ;

—Ὁ Μπερτώ, ὁ σημαιοφόρος.

—Ἄ, ναί, αὐτὸς εἶναι τίμιος ἄνθρωπος. Στὸν κύριο Ἀδραάμ ὅμως δὲν ἔχω καμμιά ἐμπιστοσύνη.

—Καὶ ποῦ νὰ βρῶ τὸν καλύτερο;.. Ἄκουσε τώρα τί θὰ γίνῃ. Θάνοῖξουμε μιὰ τρύπα στὸ πλεῦρὸ τοῦ πλοίου, ἐκεῖ κοντὰ στὸ μέρος ποὺ κοιμᾶσαι. Ἡ τρύπα αὐτὴ θὰ ἔρχεται ἴσια—ἴσια ἀπάνω ἀπὸ τὴ βάρκα, ποὺ τὴ φέρνει κάθις βράδυ ὁ Μί σ τ ε ρ καὶ τὴ δένει ἐκεῖ. Δὲν ξέρω τώρα πῶς θὰ εἶναι δεμένη ἂν θὰ εἶναι ὅμως μὲ ἀλυσίδα, θὰ τὴν κόψουμε μὲ τὴ λίμα.

—Καὶ ὕστερα;

—Ὢ φύγουμε μὲ τὴ βάρκα γιὰ ὁποιοδήποτε μέρος τῆς Γαλλίας! γιὰ τὸ Χερβοῦργο παραδείγματος χάρι.

—Μὲ κουτιά;

—Ναί. Ἡ βάρκα ἔχει μέσα ἓνα ζευγάρι.

—Μὰ ξέρεις πόσο ἀπέχει ἀπὸ ἐδῶ τὸ Χερβοῦργο;

—Ὁχι.

—Ἐβδομηνταπέντε τουλάχιστο ναυτικά μίλια! Ἄν κωπηλατοῦμε δέκα ὥρες τὴν ἡμέρα, ἄς ποῦμε, θὰ μᾶς χρειασθοῦν τρεῖς ἡμέρες γιὰ νὰ φθάσουμε. Καὶ πάλι πρέπει νὰχοῦμε τὸν καιρὸ στὸ χέρι!

—Τὸ θεωρεῖς λοιπὸν ἀδύνατο;..

—Ὁχι, ἀδύνατο ὄχι... Τελοςπάντων!

Ἄς δοκιμάσουμε, καὶ στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Δέκα μέρες χρειάσθηκαν γιὰ νὰ κάμουν τὴν τρύπα. Ἐπρεπε νὰ ἐργάζονται μόνο τὴ νύκτα, νὰ ἐξαφανίζον τὸ πρῶτὰ τὰ συντρίμια τοῦ ξύλου ποὺ μποροῦσαν νὰ τοὺς προδώσουν, καὶ νὰ σκεπάζουν τὸ ἀνοιγμα μ' ἓνα κομμάτι μουσαμῶ...

Ὅταν δὲν ἔμενε πιά παρὰ ἓνα λεπτὸ τοίχωμα νὰφαίρεθῃ, γιὰ νὰνοῖξῃ ἡ τρύπα ὅλως διόλου, σταμάτησαν, περιμένοντες τὴν κατὰλληλὴν ἐκκαίρια.

Ἦταν μιὰ νύκτα σκοτεινὴ. Ὁ Μί σ τ ε ρ γύρισε στὸ πλοῖο κι' ὁ Γιάννης, σκῶδοντας ἀπὸ τὴν καγκελόφρακτὴ θυρίδα, εἶδε τοὺς ναῦτες νὰ δένουν τὴ βάρκα.

Τὸ χιόνι ἔπεφτε πυκνὸ κι' οἱ φρουροὶ ἦταν χωμένοι στὰ φυλακτεῖα τους.

Οἱ δύο φίλοι ἀνοῖξαν τότε τὴν τρύπα.

Εἶχαν ἀλειφθῇ μὲ λάδι καὶ μὲ ξύγγι, γιὰ νὰ μὴν παραισθανθοῦν τὸ κρύο, ἂν ἀναγκάζονταν νὰ πέσουν στὴ θάλασσα! κι' εἶχαν κάμει δυὸ σάκκους, ποὺ τοὺς ἐγέμισαν τρόφιμα γιὰ τέσσερες ἡμέρες.

Ὁ Γιάννης ἐτοιμάσθηκε νὰ περάσῃ πρῶτος, ἀλλὰ ὁ Ἀραδέκ τὸν ἐκράτησε.

—Στάσου! πρῶτα ἐγώ.

—Ὁχι, ἐγώ! εἶμαι πρὶς λεπτοὺς ἀπὸ σένα, θὰ περάσω εὐκολότερα καὶ θὰ κάμω λιγότερο κρότο.

—Ἐχεις δίκιο... Μὰ νὰ φιληθοῦμε τουλάχιστο... γιατί ποῖος ξέρει;..

Οἱ δυὸ φίλοι ἀγκαλιάσθηκαν καὶ φιλή-

θηκαν. Ἐπειτα γονάτισαν καὶ προσευχήκαν στὴν Ἀγία Ἄννα, τὴν προστάτρια τῶν Γάλλων θαλασσιῶν. Τέλος ὁ Γιάννης ἔκαμε τὸ σταυρὸ του καὶ πέρασε ἀπὸ τὴν τρύπα.

Εὐτυχῶς ἡ βάρκα ἦταν δεμένη πολὺ κοντὰ. Ἀπλῶσε τὸ χέρι του, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὴν κουπαστὴ, τὴν τράβηξε κι' ἔπεσε μέσα ὅτο μποροῦσε πρὸ ἀθόρυβα.

Τὸ ἴδιο ἔκαμε κατόπι κι' ὁ Ἀραδέκ.

Μιὰ ὥρα τοὺς χρειάσθηκε γιὰ νὰ κόψουν μὲ τὴ λίμα τὴν ἀλυσίδα. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα πέρασε καὶ μιὰ περιπολία. Εἶδαν ὅμως ἀπὸ μακριὰ τὸ φανάρι τῆς καὶ πρόφθασαν νὰ κρυφθοῦν μέσα στὴ βάρκα.

Ὑστερα ὁ Ἀραδέκ ἐβάζε τὰ δυὸ κουπιά, τὰ βύθισε στὸ νερὸ καί, σιγὰ—σιγὰ, ἄρχισε νὰ κωπηλατῇ.

Ἡ βάρκα ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ πλεῦρὸ τοῦ πλοίου. Ὅτὰ τὴν ἐβλεπε κανένας ἀπὸ τοὺς ἐπὶ τὰ φρουρούς; Ἡ θάφειγε ἀπαράτηρητη;

—Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, πέσε χάμου, σφύριξε τοῦ Γιάννη ὁ Ἀραδέκ. Ἄν πυροβολήσουν, νὰ γλυτώσῃς τουλάχιστο ἐσέ.

—Ὁχι!.. Ἐγὼ πρέπει νὰ σοῦ δείχνω τὸ δρόμο. Φυλάξου ἀπὸ κεῖνο τὸ καράβι, δεξιά!

Μὲ μιὰ κουπιά, ὁ Ἀραδέκ ξέφυγε κι' ἡ βάρκα, περνώντας ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ δυὸ πλοῖα τῶν αἰχμαλώτων, τὸν Π ρ ω τ έ α καὶ τὴν Ἐ κ δ ί κ η σ η, βρέθηκε σὲ λίγο στὴ μέση τοῦ λιμανιοῦ.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἔπρεπε τώρα νὰ προσανατολισθοῦν. Ἐνα κόνινο φῶς, σὲ κάποια ἀπόσταση, τοὺς εἰδείχνε τὴ γραμμὴ ποὺ ἔπρεπε νὰκολουθῇσαν γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ λιμάνι.

Ὅταν ἔφτασαν ὡς ἐκεῖ, εἶδαν μακρύτερα καὶ δεύτερο φῶς, ἔπειτα καὶ τρίτο. (Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ λοχαγοῦ Danrit]

PASTORAL-A.

Οἱ μύλοι στρέφουν ἅπαντα μὲ τὸ βοανεῖδ' μελτέμι κι' ὁ κάμπος μὲ τὰ στάχυα του σὰν ἀπὸ δειλία τρέμει! σὰν ν' ἀνακρούῃ κάποιο χορὸ 'ςτίς λεῦκες, 'ςτὰ πλατάνια, φυσαεὶ ὁ βορρικός ἀνάμεσά 'ςτὰ λυγερά κοτσάνια.

Τὰ χαμηλὰ τ' ἀκρόστεγα καπνίζουν ἐκεῖ κάτω! ἓνα πουλί, 'ςτὸν οὐρανό, τεντώνει τὰ φτερά του καὶ πλάι μας—μιὰ μακριὰ σειρὰ ποὺ γάνεται δλοῖα,—τίς ἀεροσάλειτες κυρφές κινοῦν τὰ κυπαρίσσια.

Πίσω ἀπ' τὰμάξια, ποὺ γιγνοῦν χρυσὸ σανὸ γεμάτα κι' οἱ ἄρμοι τοὺς δλοῖ 'ςτὴν τραχεῖα τριζοβολοῦν τὴ σιρότα, σφίγγοντας μὲς 'ςτὰ χέρια μας μάτσο χλωρὰ λουλούδια, 'ςτὸν ἴσκιό ἄς περπατήσωμε τοῦ δρομοῖ, μὲ τραγοῦδια.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΠΑΜΠΑ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ

— Ὁ μπαμπᾶς θὰ φύγῃ αὔριο!

Αὐτὰ τὰ τρομερὰ λόγια ψιθυρίζουν κάθε τόσο τὰ χεῖλάκια τῆς Λίνας ποὺ γυρίζει ὅλο τὸ σπῖτι χωρὶς ποθεῖνὰ νὰ βρῇσκὴ ἡσυχία καὶ χωρὶς ν' ἀγγίξῃ κανένα παιχίδι τῆς, οὔτε τὴ Λιζούλα τῆς, τὴν ἀγαπημένη τῆς κουκλίτσα, ποὺ τὴν κοιτάζει παρακαλετὰ καὶ λυπημένα ἀπὸ τὴν ἐταζερούλα τῶν παιχιδιῶν. Βαρεῖα, πολὺ βαρεῖα εἶναι ἡ καρδούλα τῆς Λίνας σήμερα, μὰ ποῖος τὴν προσέχει! Ἐνα ταξεῖδι τόσο μεγάλο σὰν κι' αὐτὸ ποὺ θὰ κάνῃ αὔριο ὁ μπαμπᾶς, θέλει πολλὰς ἐτοιμασίες κι' ἡ μαμὰ κοιτάζει τώρα βιαστικὴ—βιαστικὴ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ ρούχα μὲς εἰς τὴ βαλίτσα τοῦ μπαμπᾶ, ἐνῷ ἐκεῖνος τρέχει ἔξω γιὰ εἰσιτήρια κι' ἓνα σωρὸ ἄλλες δουλειές. Κι' ἐστὶ ἡ Λίνα μένει μονάχη μὲ τὴ λύπη μέσα τῆς βαθιὰ κρυμμένη κι' ὅλο το ἀπόγεμα ἀλωνίζει τὸ σπῖτι μὲ βαρεῖα καρδιά. Κι' οὔτε νὰ κλάψῃ δὲν μπορεῖ! Στὸ λαϊμὸ τῆς νοιώθει κάτι νὰ τὴν κρατᾷ σφιχτὰ, σὰ νὰ ζητάγῃ νὰ τὴν πνίξῃ! κι' εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸ πάθαινε αὐτὸ.

— Ὁ μπαμπᾶς θὰ φύγῃ αὔριο!

Καὶ ποῖος τώρα θὰ τῆς παίζῃ; ποῖος θὰ τὴν ταΐζῃ,—ἔχετε ἰδῇ πῶς δίνει τὸ χελιδὸν τὴ τροφὴν στὰ μικρά του; ἐστὶ καὶ ἡ Λίνα κρατᾷ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα καὶ πολλὰς φορὲς μιλίστα κλείνει καὶ τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴν ξέρῃ, τί μπουκιά τῆς ἐτοιμάζει ὁ μπαμπᾶς; πότε σαλτσίστο, πότε ζαμπὸν καὶ πότε μιὰ πατάτα μεγάλη ποὺ νὰ μὴ χωράγῃ στὸ στοματάκι τῆς, ἐστὶ γιὰ χωρατό,— καὶ σὲ πιανοῦ ἀγκαλιὰ θὰ γέροντῃ τώρα τὸ βράδυ μετὰ ἀπὸ τὸ φαί, καὶ ποῖος θὰ τῆς τραγοῦδῇ γλυκὰ—γλυκὰ γιὰ ν' ἀποκοιμηθῇ; Ποῖον θὰ περιμένῃ πιά ἡ Λίνα κάθε μεσημέρι στὸ παράθυρο γιὰ νὰ καταιδῇ γρήγορα—γρήγορα τὴ σκάλα μόλις τὸν ἰδῇ νάρχετῃ κουρασμένος, φορτωμένος, νὰ προσπαθῇ νὰ τοῦ πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια τὰ ψώνια; ποῖος θὰ τῆς ἀρίνη καρμελέες κάθε πρωὶ στὸ μαξιλαράκι τῆς ἀποκάτω τὴν ὥρα ποὺ κοιμᾶται, σὰν ὑπνῆσῃ γιὰ νὰ βρῇ καὶ νὰ γλυκαθῇ; ποῖος... ποῖος;... Κανείς! Ὁ μπαμπᾶς θὰ φύγῃ αὔριο!

Στὴν ἡλικία τῆς Λινούλας—μὰ μήπως καὶ σὲ μᾶς τοὺς μεγάλους δὲν τυχαίνει αὐτό;—στὴν ἀρχὴ ἡ λύπη φαίνεται βουνὸ καὶ τὸ κακὸ ἀγιάτρευτο...

Τὸ βράδυ, μόλις * ἔρχεται ἀπέξω κουρασμένος ὁ μπαμπᾶς, ἀμέσως κάθονται στὸ τραπέζι, γιατί πρέπει αὔριο νὰ ὑπνῆσουν πρωί, πολὺ πρωί. Ὁ μπαμπᾶς παίρνει τὴ Λινούλα του στὰ γόνατά του καὶ θέλει νὰ τὴν ταΐσῃ γιὰ στερνὴ φορὰ ὡς ποὺ νὰ ξαναρθῇ. Ὅτὰ λείψῃ τόσον καιρὸ καὶ ὅτὰ ληχαρῇ τόσο τὴ μοναχοκόρη του!

Ἡ Λίνα δὲν θέλει νὰ φᾶ.

Νὰ σοῦ πῶ κάτι, μπαμπᾶ, σ' αὐτὴ, λέει

μὲ κόπο, γιατί οἱ λυγμοὶ ἀνεβάνουν κιόλας στὸ στήθος τῆς! ἀπλώνει τὰ χεράκια τῆς, ἀγκαλιάζει τὸ λαϊμὸ του, τὸν κάνει νὰ σκύψῃ: Ἄχ, μπαμπᾶ, δὲν θέλω νὰ φύγῃς!

Οἱ τελευταῖες λέξεις πνίγονται μεσ' στὸ κλάμα, ποὺ ξεσπᾷ ἀκράτητο! ὅλη ἡ βουδὴ στενοχώρια τοῦ ἀπογέματος βρῖσκει τώρα διέξοδο στὰ δάκρυα. Κι' εἶναι τότο δυνατό τὸ κλάμα αὐτό, τόσο βαθιὰ ἀπ' τὰ μύχια τῆς καρδίας βγαλμένο, ὥστε οὔτε ὁ μπαμπᾶς οὔτε ἡ μαμὰ,—ποὺ κατάλαβε κι' αὐτὴ ἀμέσως,—ζητοῦν νὰ τὸ κάνουν νὰ πάψῃ! ἄλλως τε ἡ ἐκδήλωση αὐτὴ τῆς ἀγάπης τοὺς φέρνει δάκρυα στὰ μάτια! σῆς μαμᾶς τὴν ψυχὴ κάποιος φόβος τριγυρίζει μὴν τὸ κλάμα αὐτὸ εἶναι κακὸ προμήνυμα...

—Λινούλα μου, ἄκουσέ με ἐδῶ, ἀγάπη μου! ἂν δὲν θέλῃς ἐσέ, δὲν πηγαίνω! ἄς πᾶνε στὴν ὀργὴ κι' οἱ δουλειές καὶ τὸ καλὸ τους! πάλι ὅμως...

Ὁ μπαμπᾶς βρίσκεται σὲ δύσκολη θέση: πρέπει νὰ πᾶ, μὰ δὲν θέλει πάλι νὰ κάνῃ τὴν κορούλα του νὰ λυπηθῇ.

Ἡ μαμὰ τότε μπαίνει στὴ μέση! ἔχει κάπως στὸ μεταξὺ συνῆθει ἀπὸ τὴ συγκίνηση καὶ κλείπεται πῶς τὰ δάκρυα τῆς Λίνας τὸ κάτω—κάτω προέρχονται ἀπὸ μιὰν ὑπερβολικὴν εὐαισθησίαν κι' ἀγάπην καὶ στοχάζεται μήπως ἡ ζωὴ δὲν ἀρχίσε ἀπὸ τώρα νὰ χαρίξῃ στὴν κόρη τῆς μακθίματι: νὰ μὴν ἐλπίζῃ σὲ μιὰν εὐτυχία ποὺ δὲν τελειώνει ποτέ, νὰ μᾶθῃ πῶς στὸ δρόμο ποὺ θὰ τρεχῇξῃ ὅχθῃ χαρὲς, μὰ καὶ λύπες, σὰν κι' αὐτὴ τώρα, κι' ἀκόμα μεγαλύτερες.

Πιὰρὸ μᾶθημα, ἀλλὰ μᾶθημα πάντοτε...

—Ἀρσέ μας μόνες, λέει, νὰ τὰ ποῦμε ἐγὼ κι' ἡ Λίνα.

Τὴν παίρνει στὴ ἀγκαλιὰ, τὴν σφίγγει πᾶνω τῆς, τῆς λέει: λόγια γλυκὰ γιὰ νὰ ὑπνῆσῃ καὶ ζητάει νὰ τῆς δείξῃ πῶς ἂν σ' ἀλήθειαν ἀγαπᾷ τὸν καμμένο τὸ μπαμπᾶ, πρέπει νὰ τὰν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ.

—Καὶ ποῖος τὸ βράδυ θὰ μοῦ λῇ τραγοῦδια, ἀπαντᾷ ἡ Λίνα, κάπως κλονισμένη ἀλλὰ γεμάτῃ παράπονο κι' ἐτοιμη γιὰ νέο κλάμα πάλι.

Ἡ μαμὰ δὲν χάνει τὴν ὑπομονὴ τῆς! τὴν ξαναπαίρνει στὴν ἀγκαλιὰ, τῆς χαϊδεύει τὰ μάγουλα τῆς μιλᾷς τρυφερὰ τρυφερά. Ἐπ' ἐτέλους μιὰ θυσία ζητοῦν ἀπ' αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κάμῃ γιὰ χάρι τοῦ μπαμπᾶ.

Σιγὰ—σιγὰ ἡ Λίνα ἡτυχάζει... Νικημένη πιά, ὑπόσχεται νὰ πῇ ἡ ἴδια τοῦ μπαμπᾶ νὰ πᾶ, φτάνει νὰ γυρίσῃ γρήγορα, πολὺ γρήγορα.

—Ἄς ἔρθῃ μόνο τώρα νὰ μὲ κοιμήσῃ γιὰ τελευταία φορὰ πρὶν φύγῃ, λέει.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει ἀμέσως καὶ μπαίνει ὁ μπαμπᾶς— φαίνεται πῶς κρυψάκουγε ὁ κατεργάρης! καθὼς λέει ἡ μαμὰ,—κι' ἀγκαλιάζει τὴ Λινούλα σφιχτὰ—σφιχτὰ, τὴ φιλάει πολλὰς φορὲς στὸ μέτωπο καὶ τῆς ὑπᾶσχει νάρθῃ ὅσο μπορεῖ γρηγορώτερα, καὶ σὰν ἔρθῃ νὰ τῆς φέρῃ ὅ,τι θέλει ἀπὸ

ἐκεῖ πέρα μακριὰ. Ἡ Λίνα ἔχει ἀπαυδῇ—σε πιά κλείνει τὰ μάτια ἀμέσως κι' ἀποκοιμίζεται! μὰ ὁ μπαμπᾶς δὲν τὴ βάζει στὸ κρεβάτάκι τῆς, μόνο τὴν κρατᾷ στὴν ἀγκαλιὰ του καὶ κοιμισμένη, κι' ἐξακολουθεῖ νὰ τῆς λῇ γλυκὰ, σιγανά, τραγοῦδια ἀτελείωτα.

... Τώρα στὴ Λινούλα γύρω φτερουγοῦν χιλιάδες ἀγγελούδια. Καὶ στὰ τραγοῦδια τοὺς ἐκεῖνα βρῖσκει παρηγοριὰ καὶ δύναμη γιὰ τὴ θυσία ποὺ κάνει, τὴ θυσία, ποὺ θὰ κρατήσῃ βαθιὰ μυστικὰ στὴν καρδιά τῆς μέσα γιὰ πάντα. Κανένας δὲν θὰ τὸ μᾶθῃ! αὔριο θ' ἀποχαιρετήσῃ τὸν μπαμπᾶ γελαστή—γελαστή κι' ἐκεῖνος θὰ σκεφτῇ πῶς τὸ χθεσινόβράδιο κλάμα δὲν ἦταν παρὰ νᾶξὶ παιδικό, μιὰ μπόρα περαστικὴ. Τὴ λύπη θὰ τὴν κρύψῃ βαθιὰ ἡ Λινούλα...

... Τὰ ἀγγελούδια ἐξακολουθοῦν νὰ πετᾶνε ὁλόγυρα...

... κι' ὁ μπαμπᾶς τραγοῦδαί ἀκόμα...

Μόλις ἔχει ἀρχίσει νὰ ξημερώνῃ ὁ μπαμπᾶς ἐτοιμος νὰ φύγῃ τὴν τελευταία σιγμὴ μπαίνει στὴν κάμαρα τῆς Λινούλας του, καί, περπατώντας στὰ νύχια μὴ τὴν ξυπνήσῃ, πλησιάζει στὸ κρεβάτάκι.

Μὰ ἐκεῖνη εἶναι ὑπνία! εἶχε πολλὴν ὥρα τώρα ξυπνήσῃ καὶ φοβότανε νὰ κοιμηθῇ πάλι καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἰδῇ τὸν μπαμπᾶ ἄλλῃ μιᾷ φορὰ...

—Ἀντίο, μπαμπᾶ, φωνάζει σχεδὸν εὐθυμᾶ. Κοίταξέ μόνο γρήγορα νὰ μᾶς ἔρθῃς πίσω...

Μὰ ὅταν ἀκούγεται πιά τὸ ἀμάξι νὰ ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν κάτω πόρτα, τότε ἡ Λινούλα νοιώθει πῶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικὸ τῆς: γέρνει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμᾶς καὶ χύνει ὅσα δάκρυα τῆς εἶχαν μείνει ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ, γιὰ τὸν μπαμπᾶ ποὺ φεύγει καὶ ποὺ θὰ κάνῃ πολλὸν καιρὸ νὰ γυρίσῃ πίσω...

ΙΩ. Θ. ΚΑΚΚΙΔΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΚΙ

Μὲς στὸ στρατὶ ποὺ περπατῶ τὸ κάθε βράδυ—βράδυ, ἓνα ἐκκλησιᾶσι συναπτό μὲ τὸ καντήλι τοῦ ἀναπτό μὲς στὸ σκοτάδι.

Μέσα ἀπ' τῶν δένδρων τὰ κλαριά, ποῦναι γεωμένα ἐμπρός του, μὰ συνεφιά, μὰ ἑσπεριὰ, γὰ τὸ ἀγναντεῖν ἀπὸ μακριὰ τὸ δειλὸ φῶς του.

Καὶ κάθε βράδυ ποὺ περνῶ, τὸ φῶς αὐτὸ μοῦ μοιάζει σὰν ἓνα βλέμμα φωτεινὸ, βαλμένο ἐκεῖ ἀπ' τὸν οὐρανὸ νὰ μᾶς κοιτάζει.

Κι' ἐστὶ μὲς ἀπὸ τὰ κλαριά, ποῦναι γεωμένα ἐμπρός του, τὸ βλέπω πάντα ἀπὸ μακριὰ καὶ μοῦ εἶναι σὰν παρηγοριὰ τὸ δειλὸ φῶς του.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Ἴδε ε

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΛΕΙΨΗ Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Στήν έρημο τής 'Αραβίας φημιζότανε μια φοράδα. Όλη ή φυλή Νέζε την ήξερε. Οί ποιητά τής έκαναν περίφημα τραγούδια.

Ένας Βαδούνος, ο Δάγερ, τόσο πολύ ήθελε να την αποκτήσει, ώστε μέρα νύχτα αυτό συλλογιζόταν. Έπρότεινε στον κάτοχό της να του δώσει ένα όλοκληρο κοπάδι από καμήλες, όλη την περιουσία του, αλλά άδικα ο Νάμπεν δεν την έδινε με κανένα τρόπο.

Τότε ο Δάγερ αποφάσισε να κλέψη τ' όνειρευτο άλογο κι' έκανε αυτή την κατεργαρία. Άλειψε το πρόσωπό του με μπογιά, ντύθηκε με κουρέλια, έδεσε το λαιμό του και τα πόδια του σά σακάτης, και πήγε και κήλησε 'ς ένα δρόμο, που ήξερε πως θα περνούσε ο Νάμπεν.

Σε λίγο, να τον. Ο Δάγερ, με άδύνατη φωνή, του λέει:

— Στάσου, είμ' ένας δυστυχισμένος όδοιπόρος· τρεις μέρες δεν μπορώ να κουνηθώ από τη θέση μου· τρεις μέρες δεν έφαγα τίποτα και πεθαίνω από πείνα. Βοήθησέ με, σε παρακαλώ πολύ. Ο Θεός θα σ' ανταμείψη γι' αυτό.

— Έλα, του λέει ο Νάμπεν, να πάμε σπίτι μου. Άκολουθα με.

— Δεν έχω δύναμη να σηκωθώ.

Ο Νάμπεν τον λυπήθηκε, κατέθηκε γρήγορα από τ' άλογό του, ανέβασε τον Δάγερ και τον κάθισε στα καπούλια.

Ο ψεύτης χτύπησε τότε με τα σπηρούνια τ' άλογο, και φεύγοντας, φώναζε στον Νάμπεν:

— Εγώ είμαι ο Δάγερ και σου παίρνω τ' άλογό σου.

— Σταμάτησε! του φώναζε ο Νάμπεν· άκουσε κάτι να σου πω!

Ο Δάγερ έσταμάτησε, άλλ' από πολύ μακριά, γιατί ήξερε πως ο Νάμπεν κρατούσε στα χέρια του κοντάρι.

— Μου πήρες τ' άλογό μου, του λέει τότε αυτός χωρίς να κουνηθί από τη θέση του· έτσι τώθελε ο Άλλάχ, δεν πειράζει· να το χαρής! Ένα μόνο σε παρακαλώ, να μην πής σε κανένα με τι τρόπο το πήρες.

— Γιατί, τον ρώτησε ο Δάγερ.

— Γιατί θα μαθευτή παντού. Κι' άλλος άληθινά θα κοιτάται στο δρόμο, άρρωστος, άδύνατος, πεινασμένος, θα ζητή έλεημοσύνη και θα φοβούνται να του δίνουν για να μη γελαστούν όπως εγώ. Έσύ θα είσαι ή αίτία να λείψη απ' τον κόσμο ή φιλανθρωπία.

Ο Δάγερ σκέφθηκε μια στιγμή, ύστερα κατέβηκε από τ' άλογο, το πήγε πίσω στον κύριό του και τον φίλησε.

Ο Νάμπεν τον έκάλεσε στο σπίτι του. Πέρασαν τρεις μέρες μαζί κι' όρκίσθηκαν αιώνια φίλοι.

(Έκ του Ρωσικού)

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΙΔΑΝΙΚΟ

Άγαπητοί μου,

γχαν τα καράβια του. Άλλά σε καμιά απ' αυτές τις ερωτήσεις δεν έλαβα άλλη απάντηση από κάμποσ' απελπισμένα κουνήματα του κεφαλιού. Άναγκάστηκα τότε να τον ρωτήσω πού έντονα τί έχει. Κι' επιτέλους μου άποκρίθηκε:

— Μα τί χειρότερο θέλατε να έχω;... Άπό τότε που με απελπίσατε πως δεν μπορώ και δεν είναι ανάγκη να γράψω, έχασα το ιδανικό μου. Και μπορεί να ζήση στον κόσμο άνθρωπος χωρίς ιδανικό;

— Ω! έκαμα. Πολύ σοβάρó!.. Ωστε δεν υπάρχει στον κόσμο άλλο ιδανικό από τον συγγραφέα κι' όποιος δεν μπορεί να το έχω, είναι χαμένος άνθρωπος;

— Ξέρω κι' εγώ;.. ψιθύρισε. Τώρα δεν βρίσκω άλλο... Γιατί τί θέλετε να γίνω... τί;

Έδώ ή φωνή του ζωήρεψε κι' έκασε λούθησε:

— Στρατιωτικός; νάχω για ιδανικό μου να κατακτήσω, σφάζοντας και κίγοντας τον κόσμο; Δεν μ' άρέσει. Πολιτικός; Δεν έχω κλίση στη δημοκρατία. Έπιστήμονας, με ιδανικό να εφεύρω την· πυριτιδα, όπως μου είπατε την άλλη φορά; Δεν με τραβά καθόλου. Καλλιτέχνης; Δέ θέλει ή μητέρα μου... Θά γίνω λοιπόν έμπορος, όπως θέλει, και το ιδανικό μου θα είναι να πεθάνω εκατομμυριοσχος. Μα είναι αυτό ιδανικό; Ένώ αν μπορούσα να γράψω, έστω και κάνοντας τον έμπορο, θα είχα τέλος πάντων κάτι τί. Δεν συμφωνείτε;

Σοβαρεύηκα, γιατί κι' ο άνεψιός μου μιλούσε σοβαρά. Άν θέλετε μάλιστα, ποτέ μου δεν τον άκουσα να μιλά έτσι.

— Καθόλου, άγαπητέ μου Θάνο, του άποκρίθηκα. Ό,τι και να γίνη κανείς, ό,τι και να κάνη, μπορεί να έχη το ιδανικό του. Δυό ιδανικά μάλιστα. Το ένα μέσα στην εργασία του. Και το άλλο, αν ή εργασία του είναι κάπως ταπεινή, απέξω.

Παραδείγματος χάρη, έσύ δεν μπορείς να γίνης συγγραφέας, ούτε καλλιτέχνης. Θά γίνης έμπορος. Ποιό είναι το ιδανικό του έμπορου; Να πλουτίσι όσο μπορεί πιδ γρήγορα και... πιδ τίμια. Αυτό θα το έχης και άνάγκη. Είναι μέσα στην εργασία σου. Άλλά άρχα ή γρήγορα το ιδανικό αυτό θα εκπληρωθί. Θά είσαι πλούσιος.

Και ποιό είναι το ιδανικό του πλούσιου,

— το ευγενικό, το μεγάλο ιδανικό; Να χρησιμοποιήση τον πλούτο του όσο μπορεί καλύτερα: να κάμη καλό στην κοινωνία, στην ανθρωπότητα, στον πλησίον του.

Η ευποιία. Να το ιδανικό που θα έχης έξω από την εργασία σου, την κάπως πεζή. Και τα δυό αυτά, — το ιδανικό του καλού έμπόρου και το ιδανικό του καλού πλούσιου, — μπορεί να τα έχης συγχρόνως, από τώρα. Να προετοιμάζεσαι για έμπορος που μια μέρα θα πλουτίση. Να προετοιμάζεσαι και για πλούσιο, που μια μέρα θα κάμη καλό στον κόσμο. Τα βρίσκεις λίγα; τα βρίσκεις μικρά;

Μ' άκουσε σωπαίνοντας. Έμειν' έτσι σκεπτικός κι' άφου έπαψα να μιλώ. Έπειτα μου είπε:

— Θά προτιμούσα να ήμουν συγγραφέας... Άλλ' άφου δεν γίνεται αυτό, θα προσπαθήσω να πάρω τα ιδανικά που μου λένε. Πρέπει: τελospάντων νάχη ένα σκοπό ή ζωή μου. Κι' ένα σκοπό που να μου φαίνεται άξιος τής ζωής... Ναί, ναποκτήση κανείς εκατομμύρια κι' έπειτα να τα διαθέση για να κάμη καλό, δεν είναι ούτ' εύκολο ούτε μικρό. Και κάπου διάβασα πως πρέπει να κυνηγά κανείς δύσκολα και μεγάλα, για να μπορέση να κάμη κάτι τί.

— Αυτό είναι αλήθεια. Άλλος είπε πως «πρέπει κανείς να σκοπεύη μακρύτερα από τον σκοπό του.» Τότε τον πετυχαίνει. Παραδείγματος χάρη: θέλεις να κερδίσης ένα εκατομμύριο; Βάλε με το νού σου να κερδίσης πέντε. Θέλεις να γίνης διπλωματικός ακόλουθος; Βάλε με το νού σου να γίνης πρέσβυς. Το ιδανικό δεν πραγματοποιείται πάντα. Πρέπει όμως να το έχη κανείς πάντα μπροστά του και ναποδλέψη 'ς αυτό, για να το πλησιάζη ολοένα. Γιατί το ιδανικό είναι το τέλειο. Και το τέλειο δεν φθάνεται ποτέ. Μένει όμως κανείς ευχαριστημένος κι' έχει ήσυχη τη συνείδησή του, όταν, για να το φθάση, κάνει στη ζωή του ό,τι μπορεί.

Ο άνεψιός μου άναστήναξε. Μα ο άναστεναγμός του έδειχνε περισσότερη άνακούφιση παρά έγκατέρρηση. Και ψιθύρισε:

— Αυτό θα κάμη κι' εγώ!

Άπό τη στιγμή εκείνη του έφυγε ή μελαγχολία. Κι' έγεινε πάλι παιδρός κι' όμιλητικός. Ήταν όλοφάνερα ευχαριστημένος. Γιατ' ή ζωή του βρήκε πάλι ένα σκοπό, ένα ιδανικό.

Κι' ενώ έδλεπα το Θάνο να φεύγη χοροπηδώντας, θυμήθηκα έναν ήρωα του Ίψεν. Ήταν πολύ δυστυχισμένος άνθρωπος. Γιατί ένα—ένα είχ' εγκαταλείψει όλα τα ιδανικά που κυνήγησε από νέος, και βρισκόταν πια μισόκοπος και χωρίς ιδανικό. Αυτό τον έπειράζε. Φτωχός ήταν πάντα του, μα ζούσε. Γιατί, έστω και γελασμένος, είχε το ιδανικό του. Άλλά τώρα αισθάνονταν πως ήταν άδύνατο να ζήση. Στη σκηνή εκείνη, κουδεντιάζει μ' ένα παλιό, στενό του φίλο, που τον άγαπούσε. Και στο τέλος,

άξαφνα, γυρίζει και του λέει σοβαρότατα: — Να σου πω... Μην έχης, καίμενε, να μου δανείσης ένα ζευγάρι... ιδανικά; άς είναι και μεταχειρισμένα.

Ο κόσμος, στο θέατρο, έσκασε από τα γέλια όταν άκουσε αυτή τη φράση από τον κ. Θ. Οικονόμου. Πραγματικώς είναι μια φράση άστεία, άπρόοπτη, κι' ο έξοχος ήθοποιός την έτόνισε τόσο όμορφα! Μα κατά βάθος, είναι μια φράση θλιβερή, πολύ θλιβερή! Άσυγκρίτως πιδ θλιβερή παρ' αν ο δυστυχισμένος εκείνος ζητούσε από το φίλο του ένα ζευγάρι παπούτσια. Χωρίς παπούτσια περνούσε. Όχι όμως και χωρίς ιδανικά. Και ζητούσε έστω και παλιά, έστω και μεταχειρισμένα!...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ'. (Συνέχεια)

Κι' ήταν βέβαιο πως δεν άπεφταν στα χέρια των έχθρών τους, αν δεν τους έρχόταν με την ώρα μια βοήθεια;...

Κι' άρχισαν να κάνουν μια έγκατάσταση, που θα βαστούσε ίσως έβδομαδες και μήνες. Έπειδή ή άποθήκη ήταν άρκετά εύρύχωρη για να κατοικήσουν δεκαπέντε πρόσωπα, οι γυναίκες με το παιδί θα κοιμόνταν στα κρεβάτια του ένός δωματίου κι' οι άνδρες θα βολεύονταν στο άλλο.

Ευτυχώς που ήταν καλοκαιρι και την νύχτα έκανε μόνο δροσιά. Ο πλοίαρχος Γκούλδ κι' οι σύντροφοί του μπορούσαν να πλαγιάζουν σε στρώματα από ξερά χόρτα και να κοιμούνται καθένας με τη σειρά του, γιατί από το βράδυ ως το πρωί, έπρεπε να φυλάνε βάρδιες στις παραλίες.

Η άποθήκη, καθώς έδεβαίωσε κι' ο κ. Ζερμάττ, είχε άφθονα τρόφιμα. Ρύζι, μαϊνόνια, αλεύρι, καπνιστά κρέατα, παστά ψάρια, ρέγκες και σολωμοί, έφθαναν για έξη μήνες. Χωριστά που μπορούσαν να φερέσουν στους βράχους τής άκρογιαλίας. Έίχαν επίσης άφθονα φρούτα από τις μαγκλιέρες και τάλλα δένδρα του νησιού. Και θα μπορούσαν νανακτεύουν με λίγο μπράντυ, απότο βαρελάκι τής άποθήκης, το καθάρó και κρύο νερό του ρυακιού.

Το μόνο που ήταν φόβος να τους λείψη, ήταν τα πολεμοφόδια, αν κι' ή βάρκα είχε κουβαλήσει άρκετά. Άν οι άγριοι τους έκαναν πολλές επιθέσεις, θα έξόδευαν όλη τους τη μπαρούτη, όλες τις σφαίρες και τα μυδράλια, και τότε κάθε αντίσταση θάταν άδύνατη.

Ένώ ο κ. Ζερμάττ κι' ο Έρνέστος καταγινόνταν με την έγκατάσταση, ο κ. Ουόλστων, ο Χάρρυ Γκούλδ, ο ναύκληρος, ο Φρίτς, ο Τζάκ κι' ο Φραγκίσκος τριγύριζαν το νησάκι του Καρχαρία. Σχεδόν απ' όλες τις μεριές ήταν προσιτό με τις άμ-

μουδιές του. Το πιδ άπρόσιτο σημείο ήταν εκείνο που το υπερασπιζόταν το βουνάκι με το πυροβολείο, στη νοτιοδυτική του άκρη, άντικρύ στον όρμο τής Σωτηρίας. Στα πόδια του βουνού σωρευόνταν πελώριοι βράχοι όπου θάταν πολύ δύσκολο ναποδίστασθί κανείς. Η αλήθεια όμως είναι πως οι πυρόγες των άγρίων, μικρά κι' έλαφρά πλοιαρικά, παντού μπορούσαν να βρούν άρκετο νερό για να πλησιάσουν ως την ξηρά. Γι' αυτό ή επιτήρηση έπρεπε να είναι άγρυπνη κι' άκατάπαυτη.

Σε πολύ καλή κατάσταση ήταν οι φυτείες του μικροσκοπικού εκείνου νησιού. Μγκλιέρες, κοκοφοίνικες και κουκουναριές βρισκόταν 'ς όλη τους την άκμή. Πυκνό χορτάρι σκέπαζε τα βοσκοτόπια, όπου το κοπάδι των άντιλοπών έτρεχε και χοροπηδούσε. Ένα σωρό πουλιά πετούσαν

ρυφή του λόφου, ή θέα που τίποτα δεν την έμπόδιζε, άπλωνόταν από 'δω ως τó 'Ακρωτήρι τής Ψεύτικης-Ελπίδας, από κεί ως το Άνατολικό και, προς τα μεσημβρινά, ως την έσχατιά του όρμου τής Σωτηρίας. Στα δυτικά, φαίνόταν ή μακρινή σειρά των δένδρων που άρχιζε από το στόμιο του ερμούκτος των Ττακαλιών κι' έφθανε ως το δάσος του Φαλκενχόρστ. Από κεί και πέρα, θάταν δύσκολο να καταλάβη κανείς αν οι άγριοι είχαν πατήσει την έσοχή τής Γής τής Έπαγγελίας.

Την στιγμή εκείνη, στην είσοδο του όρμου τής Σωτηρίας, μερικές πυρόγες πολεμούσαν με τα κουπιά να βγούν στα νοικτό πέλαγος, χωρίς να παραπλησιάσουν το πυροβολείο. Οί άγριοι ήξεραν καλά πόσο επικίνδυνο ήταν το νησάκι του Καρχαρία και, αν αποφάσιζαν ποτέ να το πατή-

Η ΓΑΪΔΟΥΡΟΚΑΒΑΛΛΑΡΙΑ.

Παμ. Παραμυθιώτης.—Γ' Β. αβέτον Μ. Διαγωνισμó Ζωγραφικής.

από δένδρο σε δένδρο και γέμιζαν τον άέρα με κελαισμούς. Ένας λαμπρός ούρανός έχυνε ρως και θερμότητα στην όλόγυρα θάλασσα. Πόσο επιθυμητές ήταν εκεί οι δροσερές σκιές του Φαλκενχόρστ και του Φελσενχάιμ!

Λίγες ήμέρες μετά την προσφυγή των δύο οικογενειών στον Καρχαρία, ένα πουλί έγειν' εκεί δεκτό με μεγάλες τιμές. Ήταν ο άλμπατρος του Αναμμένου-Βράχου, που ή Τζέννυ τον είχε ξαναβρή στον όρμο των Χελωνών και που από το ύψος του κώνου Ζάν-Ζερματτ είχε πετάξει προς τη Γή τής Έπαγγελίας. Όταν έφθασε, το σπαχάκι εκείνο που ήταν άκόμα δεμένο στο πόδι του, έκίνησε την προσοχή του Τζάκ που τον έπιασε εύκολώτατα. Άλλ' αυτή τη φορά, δυστυχώς, το πουλί δεν έφερε καμιά είδηση!

Ο Φρίτς, ο Φραγκίσκος, ο πλοίαρχος, ο κ. Ουόλστων, ο Τζάκ κι' ο ναύκληρος ανέβηκαν στο πυροβολείο. Άπό την κο-

σουν, θα το έκαναν καμμιανύκτα σκοτεινή. Η θάλασσα, προς τα βορεινά, φαίνόταν άπέραντη ή έρημη. Άλλ' από κεί θα φαίνόταν ο Ήρις, όταν θα γύριζε, ή όποιο άλλο πλοίο θα έστελνε ή Άγγλία με μετανάστες.

Άφου βεβαιώθηκαν πως το πυροβολείο ήταν σε καλή κατάσταση και τα δυό κανόνια έτοιμα να πυροβολήσουν, άρχισαν να κατεβαίνουν, όταν άξαφνα ο πλοίαρχος Γκούλδ ρώτησε:

— Υπάρχει πυριτιδαποθήκη στο Φελσενχάιμ;

— Υπάρχει, άποκρίθηκε ο Τζάκ, και μακάρι να την είχαμ' εδώ!.. Είναι τα τρία βαρέλια που μάς άφησε ο Ήρις.

— Και πού βρίσκονται;

— Στον κήπο, σε μια γούβα, που μάς χρησιμομέει για πυριτιδαποθήκη.

— Και λένε να την ανακαλύψαν αυτοί οι πίθηκοι;

(Έπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

"Ίδια μαγιάτικη αυγή,
Τό ίδιο πούχα πάρει μονοπάτι,
"Ίδια κι' η άρχή" μ'α'ν' ο σκοπός
[του ταξιδιού
"Ίδιος: Τού όνειρου το παλάτι.

Είς ταυγινό μαγιάτικο ξεκίνημα,
Μ' έσυντροφεύαν ή Χαρά κι' ή
[Ελπίδα.
Γλυκός χαιρετισμός κάθε πουλιού
[κλαδίσμα,
Δάκρυ χαράς καθ' αυγινή δροσο-
[σταλίδα.

Και τώρα;— "Ω πόνος!—Καιροί
[πέρασαν
Μ' άκόμα το παλάτι δέν εφάνη.
Δέ θα φανή! Δέ θα το βρω! "Απελ-
[πίστηκα!
Κι' ή σκοτεινιά ή βαρεία του
[χρόνου με προφτάει!

Και τις γλυκές μου πρωτινές συ-
[ντροφισσες,
—Κι' είναι ολόκληρη μιά θλι-
[βερή ιστορία—
Τις διώξαν στρίγγλες άδελφές
[τους, και μ' ακολουθούν
"Η Λύπη κι' ή "Απελπισία.

"Ίδια μαγιάτικη αυγή,
Τό ίδιο πούχα πάρει μονοπάτι.
Μά πάει! άπελπίστηκα, δέν θα το
[βρω
Τού όνειρου το παλάτι.

"Εθνική "Αναγέννησις

ΛΙΧΝΙΣΜΑΤΑ

Παραδεχόμεθα μιά Θεωρία όχι
γιατί συμφωνάμε το πολύ πολύ σέ
μερικά ουσιώδικα της κεφάλαια!—
είναι πού δέν βρίσκεται άλλα, πού
γάναι σύμφωνη με μερικές τουλά-
χιον άρχές μας. Γέλαμε τόν
εαυτό μας με "κείνο πού βρίσκε-
ται, γιατί δέν φτάνει μας το
σχοινί πού έχουμε, να ξεμακρύ-
νουμε λίγο περισσότερο και να
προσεγγίσουμε σέ κάτι τι καινού-
ριο, σέ κάτι τι πού δέν μπορούμε
νά το πιάσουμε και κάθε τόσο
πλησιάζει μας, κι' άλλες τόσες
φορές ξεφεύγει μας και πού μερι-
κός φορές στο τέλος το καταλα-
βαίνουμε και δέν μπορούμε νά το
διατυπώσουμε.

Τά πνεύματα πρέπει νά μοιά-
ζουμε γιά νά συγγενέψουν... Δέν
μπορείς έξαφνα νά μολιάσης συ-
κιά επάνω σέ πορτοκαλιά, ή επά-
νω σέ κουτσουπιά νά μολιάσης
κορομηλιά. "Ετσι νά μ'ήν παραξε-
νευτής σάν περιποιηθείς ένα πού
έχει έξαφνα έρυσίτελας και δέν
σου κολλήσει, και περιποιηθείς
έπειτα έναν άλλον, πού έχει την
Ίδια άσθένεια και την πάθει.
"Ετυχε νά μοιάξω το αίμα σου
με το αίμα το δικό του.

—Τι κάνεις αυτού, κυρά;—Ξε-
γεράσω.—Τι θα κάνεις μετά το
ξεχέρωμά;—"Οργωμά, διβόλι-

σμα, τριβόλισμα, σβάνισμα,
σπορά, ξεχορτάρισμα, θέρισμα,
άλωνισμα, λίχνισμα...

—Τι άλλο θέλει το χωρ'φι σου
γιά νά πετύχουν δλ' αυτά;—Λί-
πασμα.—Και τί άλλο άκόμα, σπου-
δαιότερο κι' άπ' το λίπασμα;

—Τη ματιά του νοικοκύρη στην
κάθ' εργασία πού πρέπει νά γίνει,
σά δέν τη κάνει μονάχος του.

Γιά νά κάνης μιά δουλιά είν'
εύκολο. Θέλει δύναμη σωματική.
Θά κουρασθή το σώμα. "Ο τρό-
πος πού θάν τη κάνεις, είναι δύ-
σκολος: Χρειάζεται νά κουραστή
το μυαλό. "Αλλοιώτικα θά ξανα-
κουραστή το σώμα κι' ή δουλειά
δέν θα γίνη.

"Εχουμε τριών ειδών ανθρώ-
πους:

"Εκείνους πού κάνουνε δύο
κακά σέ κείνους πού τους κάνουν
ένα. "Εκείνους πού ανταποδίδουν
το κακό πού τους κάνουνε (κακόν
άντι κακού), κι' εκείνους πού κά-
νουνε καλό σέ κείνους, πού τους
κάνουνε κακό.

Κριενιοπράτη

Η ΕΛΠΙΔΑ

Βγαλμένη μέσ' άπ' την ψυχή
Καποίας θεάς ευσπλαχνικής,
Ξεφύτρωσε μέσ' στην καρδιά
Σάν ταπεινό λουλούδι, αλλά
Και σιδερένια άσπίδα
Στής τύχης τα τοξέματα,
"Ολοχαρή παρηγοριά,
Νύφη γλυκειά, ή "Ελπίδα!

Αύρα

ΜΕΤΑ ΤΗ ΜΑΧΗ

Περασμένα μεσάνυχτα... Με-
ρικά σύννεφα σκεπάζουν τη χλω-
μή όψη του φεγγαριού, μ' αλάνη
γρήγορα και μιά άχτίδα πέφτει
στο βάθος κάποιας χαράδας.

Ναί! το σώμα κάποιου στρατι-
ώτη πληγωμένου, παρατημένου,
ύστερα από τη φοβερή μάχη.

"Από τόν ένα τόν όμο το αίμα
τρέχει ποτάμι... γέρνει τα μά-
τια του και βλέπει λίγο παρά
κάτω νά κοιτάει το άθραφο κου-
φάρι κάποιου συντρόφου του ή
έχθρου του. Μερικά κοράκια
κείνη τη στιγμή, περνώντας, χύ-
νουνται πάνω στον πεθαμένο
στρατιώτη κι' αρχίζουν νά ξεσκι-
ζουν τις σάρκες του.

"Αδυνατώντας ό ζωντανός νά
κρατήσχη τη φρίκη πού του προξενεί
ή άγρία εκείνη σκηνή, γέρνει τότε-
φάλι άπ' την άλλη μεριά και βλέπει
κάποια γυναίκα άσπονδυμένη νά
πηγαίνει κατά πάγω του. Στο χέρι
της κρατά δύο δάφνια στεφάνια
και πάνω στο φωτοστέφανό της,
πού φαντάζει πότε πότε μέσ' στο
σκοτάδι της νύχτας, είναι γραμ-
μένο με χρυσά γράμματα το όνομά
της: "Δόξα".

"Ο πληγωμένος στρατιώτης, με
μιά υπεράνθρωπη προσπάθεια,

μισοσηκώνεται, χαιρετά στρατι-
ωτικά και πέφτει πάλι, ξεφυγών-
τας μ' ένα άόριστο μειδίαμα
στά χείλη και ψιθυρίζοντας: "Θέε
και Πατρίδα".

"Η Δόξα προχωρεί, τόν στεφα-
νώνει με το ένα στεφάνι και, προ-
χωρώντας παρά πέρα, άπιδώνει
το άλλο στεφάνι πάνω στον άλλο
στρατιώτη, ένώ τα κοράκια φεύ-
γουν τρομαγμένα, κράζοντας λυ-
πητερά.

Στραβόξυλο

100 ΒΑΘΜΟΙ

—Μόλις μ' άνοιξαν την πόρτα,
χύθηκα επάνω, γιά νά μάθω όσο
ήταν δυνατό γρήγορα πώς εί-
ναι ή θεία. Καί νάί...

Μόλις άνέβηκα το τελευταίο
σκαλί, βλέπω την Τιτίκα, την ξα-
δελοφούλα μου, νά με κοιτάζει
παραπονετικά με τά γαλατά της
γλυκά ματάκια, γιομάτα δάκρυα.

—Τι κάνει ή θεία μου, Τιτά;
τη ρώτησα βιαστικά.

—Χειρότερα είναι, "Ηλέκτρα
μου, μού έψιθύρισε, πέφτοντας
στην άγκαλιά μου με άναφυλιά.
"Ο... πυρετός... κα. τέ. βη. κε...

—Κατέβηκε; επανέλαβα χαρού-
μενα.

—Ναί, τώρα έ...γει μόνο τρι...
ά...α.να... έπ.τά! Κι' εγώ ή καί

μενη πού είχα τη χαρά πώς θά
της άνέβαινε...

—"Όχι, της άποκριθήκα σηκώ-
νοντας τη στή χέρια μου. Δέν
πρέπει, Τιτίκα μου, νά παρακαλή-
ς το Θεό νά ύψωθή ό πυρετός, γιατί
δέν θα είναι για καλό της αγαπη-
μένης μας μαμάκας σου.

—Και όμως, μού άποκριθήκε ή
μικρά με πείσμα μέσα στά άνα-
φυλιά της. "Αν άνέ.βαι.νε ό
πυρε...τός πολυ-πολυ πιδό επά-
νω... μά πολυ-πολυ, ως τα έ...
κα...τό, ή μαμά θα γινόταν άμ...
έ...σως καλά!

—Τί; στά εκατό; ό Θεέ μου,
τί είναι αυτά πού μού λές;
Μέ κοίταξε με άπορία και
πρόσθεσε:

—"Ω, "Ηλέκτρα μου! άν της μα-
μάς ό πυρετός έφτανε στους 100
βαθμούς, θά σκοτωνόνταν άμέσως
τά μικρόβια... της γρίπης,— νάί,
νάί, στους 100° σκοτώνονται τά
μικρόβια,— και έτσι ή μαμά θα
γινόταν άμέσως καλά...!

—!;

"Ηλέκτρα

ΣΑΝ ΗΜΟΥΝΑ ΜΙΚΡΟΣ

Αυτό πού θά διηγηθώ έγινε
δταν ήμπαίνα στον όγδοο "Ιούνιο.
Είχα τότε γιά κυριακάτικη φο-
ρεσιά κάτι ώρατι μαρνερίστια.
Τό σακάκι, με "Ελληνικό κολάρο,
είχε άπάνω άριστερά μιά πολυ
νόστιμη τσεπίτσα. "Η μαμά μού
έλεγε, σάν πρόβερνο, ότι θά μού
χρησίμευε γιά νά βάζω το μαν-
τηλάκι μου.

Τη πρώτη Κυριακή βγήκα το

πρώι στην προκυμιαία μας και
περπατούσα, καμαρωτό, με τά
μαρνερίστια μου. "Αξαφνα με
προσεγγάνε τρεις νέοι, πού άπ'
τη μικρή τσέτη του σακακιού
τους έβγαίνε μιά μύτη του μαν-
τηλιού και χτυπούσε πολυ από
μακριά ώστε νά κινή την προ-
σοχή. —Μπρέ, λέω από μέσα μου,
νά ή καθαν-ό χρησιμοποίηση της
τσεπίτσας πού ή μαμά δέ θέλησε
νά μού την πη.—Και άμέσως την
άλλη Κυριακή βγαίνω στη προκυ-
μιαία με το μαντήλι διευθετημένο
κατά τόν τρόπο των νέων. Μόνο
πού γιά νά σφραγίσω περισσότερο,
έβγαλα δυό μύτες άντι μιά.

Δέν είχα κάνει δέκα βήματα,
δταν ένα μπακαλόπουλο πού πή-
γαινε μ' ένα καλάθι, μού λέει κοι-
ροιδευτικά:

—Καινούριε μόδα ήβγαλες πού
άντι γιά μαντήλι κότσαρες, γιά
νά σφραγίσ, δυό λογουδία αυ-
τιά;

Καταξεματισμένος χώνω εδής
τό μαντήλι μου όσο πιδό βαθιά
μπορούσα και φεύγω κι' άκόμα
φεύγω.

"Ε, από τότε δέ σκέφθηκα νά
ξαναμιμηθώ όμοιες έπιπολαιότη-
τες των μεγάλων.

"Ιωνικός Ούρανός

ΔΥΟ

Δυό καντηλάκια: Τό ένα με τα-
χιτική μέτρια φλόγα, καιεί σιγά
σιγά τό λάδι του και διαρκεί. Τό
άλλο έχει ζωηρό, υπερβολικό τό
φώς κι' ή φλόγα του ή μεγάλη
γλήγορα δίνει την τελευταία της
ανάλαμπη.

"Ετσι κι' ό άνθρωπος, δταν έο-
δεύη πάνω από εκείνο πού έχει,
δέν μπορεί παρά νά εξαντληθή
γλήγορα και νά δυστυχίση.

Κύμα

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Η μαμά:—Μά τι κάνεις, παιδί
μου! Θά ρίξεις το γράμμα σου στο
Ταχυδρομείο χωρίς καμιά έπι-
γορή;

Τό Χιώτικο Τριαντάφυλλο:—Μά
δέν θέλω, μαμά, νά μάθη κανείς
σέ ποιόν τό στέλνω!

"Εστάλη από τό Καλαμάτι. Λουλούδι

**

"Ο θεός του Τάκη τόν ρωτά:
—Θά χαρής, Τάκη, πού θάρθω
κι' ό εξαδελφός σου στο σχολείο;
—Πολύ!

—Γιατί... Βέβαια γιατί θά
μάθη γράμματα και θά γίνη κα-
λός άνθρωπος, έ;

—Ναί, και γι' αυτό, θεέ... Μά
και γιατί θά μοιραζόμαστε τις κα-
ραμέλες πού θά τού δίνετε!

"Εστάλη από τ. Πρίγκιπ. της Ουαλλίας

Τό πρώτιστον καθήκον του
καλού συνδρομητού είναι
ή έγκαιρος άνανέωσις της
συνδρομής του.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893)
Τό τούς έκδοθέντας 24 τόμους
πάρχουν άκόμη μόνον οι έ-
πεις έπιδ: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,
15ος, 19ος, και 20ος "Εκστος
τόμος δραχ. 5, ταχυδρομικώς δέ
έκτοστέλλόμενος δραχ. 5,30 διά
τό "Εσωτερικόν και δρ. 6,20 διά
τό "Εξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1920)
πάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό-
μοι, 27 έν όλω.—"Εκστος τόμος
δραφας δρ. 16 και ραμμένος δρ.
18. Ταχυδρομικά τέλη έκστος
τόμου προσθετέα εις τάς άνω τι-
μάς: Διά τό "Εσωτερικόν λεπτά
50 ό άρραφος και δρ. 1.50 ό ραμ-
μένος, διά δέ τό "Εξωτερικόν δρ.
3.— ειτε άρραφος ειτε ραμμένος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ.

"Αθήνα: 10 Αυγούστου 1921
Στερεότυπον: Δέν άπαντώ
εις έρωτήσεις και άπορίας, πού
εύκολα βρίσκει κανένας την άπάν-
τησιν και την λύσιν στον "Οδηγόν
του Συνδρομητού, άμα τό δια-
βάση προσεκτικά. ("Ιδε φυλ. 1-3.)

ΣΑΣ είπα την άλλη φορά γιά τό
καινούργιο βιβλιαράκι του κ Ξενοπού-
λου "Η λέξη Μαλλιαρός". Προσθε-
ται λίγιστα άντίστοιχα έχει ό συγγα-
ρστή στη διάθεσή του. "Ωστε πρέπει νά
σπεύσουν νά μού παραγγείλουν, όσοι
θέλουν νά έξασφαλίσουν.

Τό Συνοδικό "Ακρογιάλι, άν κ'
εργάζεται τώρα στο ταχυδρομείο της
πόλεώς του κι' έχει όλη την ήμέρα
εργασία, βρήκε καιρό νά μού γράψω
λίγα καλά λόγια, γιά νά δείξω πώς δέ
μ' έξέχασε. Επείτις τώρα νά ξανα-
έξω και νά μού γράψω κι' αυτά τά
ένδιαφέροντα πού μού ύπόκειται.

"Ο Σύλφος Αιγυπτιώτης, διαβά-
ζων παλαιούς μου τόμους, κάνει μιά
σύγκριση μεταξύ της σημερινής νεο-
λαίας και της πρό δεκαπέντε έτών. Και
βρίσκει πρώτον, ότι ή Σελίδα τότε ήτο
άραιότερα, δεύτερον, ότι ή κίνησις στις
Μ "Αγγελίες ήτο ζωντανή, και τρί-
τον ότι τά παιδιά του καιρού εκείνου
κατεγίνοντο περισσότερο με τά γραμ-
ματισμένα. Κι' ό φίλος μας άπορεί
πώς, ενώ ό φιλατελισμός μεγάλωσε
τώρα 'ς όλο τόν κόσμο, και περιοδικά
γιά συλλέκτας γραμματισμών έκτι-
θονται παντ ύ ένα σωρό, μόνο τά
"Ελληνόπουλα μένουν πίσω. Δέν έξέρουν
ιστόν, λέγει, ότι ή συλλογή Γραμμα-
τισμωμνείας μιά από τιςτερενέστερες κι'
ώφελιμότερες άσχολίες γιά ένα νέο, κ'
έτι μ' αυτή μαθαίνει κανένας Γεωγρα-
φία, "Ιστορία κι' ένα σωρό άλλα πράγ-
ματα.—Ετσι φαίνεται.

Χάρη-α, Σπουργίτη, γι' αυτά όλα
πού μού γράφεις και περιμένω νά γυ-
ρίσθ από τό γαυήλιο ταξίδι της ή
άδειψή σου και νά ξαναγίνη συνδρομή-
τρια, γιά νά μού στέλνι πάλι τά ωραία
της κομμάτια γιά τό Σελίδα. Γράψε
της πολλά χαιρείσματα. Ναί, κάμε μου
ένα στίχο άπ' αυτό τό ταμπλό πού
ζωγράφισες.

"Ετσι άρχίζει τό χαριτωμένο γράμμα
της "Ηλέκτρας: "ΑΜπορεί κανείς νά
περάση όλομόναχος όμορφα ένα όλο-
καίρο άπόγεμα; "Εγώ λέω νάί. Σή-
μερα π: χ: άπό τάς 3—6 καθόμουν
στο πιάνο. "Επειτα βγήκα στο περι-
βάλλι μας κι' έπαξα κούνια πού πήγε
καπνός. "Επειτα σκαρφάλωσα στις
κρεββατικές κι' έκοφα σταφύλια. "Εκο-
φα και ροδάκινα. Κι' έταγα, έταγα...
"Εώρα, με μουσική, με περιβάλλει και
με γράμματα σέ σένα, δέν μπορείς κα-
νείς νά περάση και μόνος σου έ α θαυ-
μάσιο άπόγεμα. :.. Μά βεβαίωτατα!
Γι' αυτό κι' ένας μεγάλος ποιητής εί-
πει: "Είμαι λιγώτερο μόνος, δταν εί-
μαι μόνος".

Σκοπελίτικη Τσουνίδα, με μεγά-
λη ευχαρίστηση σέ κατατάσσω μετ' έ-
τών φίλων μου κι' έλπίζω ότι, με τόν
ζή ο πού έχεις, θά δ' απέρψης. Σού
έστειλα ό,τι έξήγησες. Γράφε μου συ-
χνά.

"Εγκά δια συλλυπητήρια γιά τό θά-
νατο του παππού, Σκόπια Φύλλα,
τά οποία διαδίδεις και σταδελφία σου.
Φυσικά, τόσο ή "Γαίδουροκαθαλαρία
του "Αρχορά όσο κι' οι δυό άλλες, δη-
μοσιεύθηκαν υπό σμίκρυνση, σχεδόν
κατά τό 1/2. Για ή δ' έπαιναν πολύν
τόπο άν έδημοσιούντο όλόκληρες. "Ο
πρωτότοπος όμως τό σχέδιο, έκτός από
κάποιες λεπτομέρειες, διακρίνεται καλό.

"Ο Πολιτισμένος Β' βραβος βρίσκει
πολύ σωστή την ιδέα του "Αμάραντου,
ότι τά παιδιά πρέπει νά διαδίδουν στους
αγάμματους της "Δ άπλαιο, γά νά
τους φωτίσουν. "Όσο όμως γιά νά μά-
θουν οι χωρικοί νιγαπουν τά δάση, πού
βρίσκαι πολύ δύσ-ολο. Καί κατ' αυτόν,
ή κυρία αιτία του μίσους των είναι ό
δασοφύλακας, πού κάνει συνήθως άδι-
κίες, κι' ενώ άλλους τους άφίνει νά κό-
βουν και χλωρά, έπειδή του δίνουν κατί
τί, 'ς άλλους άπαγορεύει νά κόβουν κ' ή
ξηρ, και τίς καταγγέλλει, και τους κά-
νει νά πληρώνουν πρόστιμο. "Ετσι κι'
εκείνοι, γιά έκδικηση, βάζουν φωτιά
στά δάση και τά καίνε.—Τι νά πώ!
όποιος και νά σταίη, ή κατάσταση αυτή
είναι πολύ θλιβερή κι' έπιτήμη. Με
κάθε τρόπο πρέπει νάλλάξη.

Χάρη πολυ πού έγινες καλά, Ρήγα
Φραφί, κι' εύ ομαι νά μ'ήν ξαναγυρίση
ό καταραμένος αυτός πυρετός. "Όσο
γιά βιβλία π' ό τόσο σάρεσουν, μπορείς
βέβαια νά διαβάξης κι' όταν είσαι
καλά. Και θά τά καταλαβαίνης μάλιστα
καλύτερα, πού με κεφάλι ζαλισμένο
από πυρετό 39 1/2 βαθμών! "Εστίς
ό κ. Φαίδων σ' ευχαριστεί πολυ γιά
όσα γράφεις.

Τό "Αεκίνητον μού γράφει από ένα
προάστειο της Δρέσδης όπου μένει τώρα,
και τελειώνει έτσι τώρα το γράμμα:
"Μέ μεγάλη μου χαρά παρακολουθώ
τις άφάνταστες νίκες τού γενναίου στρα-
τού μας κι' εύχομαι κι' εγώ, μαζί με
όλους τους "Ελληνες, νά ξεκουρασθούν
τά ήρωικά παλληκάρια μας στην όνειρε-
μένη Πό-η, ύστερ' από 100 χρόνων
άδύνατο πόλεμο". Αμήν!

Σέ ευχαριστώ πολυ γιά τό ξεσπά-
σμα, Νικητή του Σκρά. Και άρρω-
στος άκόμα, μέ συλλογίζεσαι και
με θυμάσαι. "Αλλά μέ λυπη μου μα-
θαίνει ότι δέν σου άέσεις τό γάλα και
τό πίνει με τόσο δυσκολία, κατ' άνά-
γκη, σά δηλητήριο. Τό γάλα δηλητή-
ριο; Τό γάλα πού είναι ή πρώτη κι'
ή καλύτερη τροφή; "Όχι, παιδί μου,
πρέπει νά νικήσης την αντίπαδή σου,
νά συνεθήσης και νά τό αγαπήσης.

Σού τό εύχομαι με την καρδιά μου
και περαστικά.

Πολλές φορές, "Αετιδού, είπα ότι
δέν π'ρπει νά καθυστερούν τετράδια Μ.
Μυστικόν, γιατί αυτό μοιάζει με άπά-
τη και με κλοπή. "Αλλά τι νά τους
κάμω, πού μερικοί δέν άκούν; "Όσο γιά
τά κομμάτια, δέν τό δ' όβασα άκόμα
και δέν μπορώ νά σου πώ. "Από μιά
ματ ά όμως πού έρριξα, σου συνιστώ
νά έπιμεληθής την όρθογραφία σου. Τό
γράμμα σου είναι γεμάτο λάθη. Γιατί:
"Ενα παιδί στην ήλικία σου όφείλει νά
γράφη καλά.

Περτέργο μού φαίνεται, Ραούλ, νά
μην ύπάρχη στην πόλη σας ούτ' ένας
δάσκαλος της Γαλλικής. Σ' έπαινώ
όμως πού προσπαθείς νά υπερνικήσης
τη δυσκολία και μαθαίνεις μονήχο σου
όχι μόνον Γαλλικά, παρά και "Αγ-
γλικά, και Μουσική. "Όπως όφείλει,
βάλτε τους γονείς σας νά κήνουν μιά
άναφορά στο "Υπουργείο, γιά νά διο-
ρίσθ πού προσπαθείς νά υπερνικήσης
τη δυσκολία της Γαλλικής. "Υποθέτω
ότι δέν θά ήταν τόσο δύσκολο.

Κι' αυτή "Ανεμόνη, αυτό τό ψευδώνυ-
μο σου έδιόλεξε. Δυό χρόνια συνδρο-
μητήρα μου και τώρα μόλις άπορ-
σις νά μού γράψης; "Ας είναι. κάλλιο
άργά παρά ποτέ. Γράφε μου συχνά
και ό,τι σου στέλνεις γιά δημοσί-
ευση, νά είναι σέ χωριστό χαρτί, με
τόνομά σου και τό ψευδώνυμό σου
από κάτω.

"Ωρείας "Επιστολές μού έστει-
λαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξης:
Πηλιογιάννης Χουσαμάς, "Εγγλέ-
ζικο Παλλ'ιδάκι, "Ανθός Δάφνης,
"Ιδαώδης Πυργιωτοπούλα, "Αγκυλί,
Γέρω-Θαλασσινός, Μελαχρονή Νε-
ράϊδα, "Ασπρος Γάτος, Δοξοσμένη
"Ελλάς, "Υπερήφανος Μακεδών και
Νυφούλα του Παραμυθιού.—Εξέ-
τέλεσα τίς παραγγέλιας των και τους
ευχαριστώ γιά τά καλά λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την έβδομάδα έλαβα τά
έξης: "Είς τό "Αυτομεινόν.—"Εκ-
δρομή στο Χαλάνδρι.—"Εμ έμέρα
της γιορτής μου" κτλ.—"Παιδικός κα-
νονισμός.—"Περιγραφή τοπίου.—"Τι θά
γίνω" κτλ.—"Αρχή χωρίς τέλος" κτλ.—
"Παλιά τραγούδια.—Τι παθαίνο-
μεν δταν δέν συγκρατούμεθα.—"Κα-
τ' γλυκό.—"Ισως γυρίσω" κτλ.—"Η Δαι-
ποιο νερό γιά την καρδιά.—"Η Δαι-
μογίτσα.—"Από τη χαρά στη λύπη.—
"Ενα κακό όνειρο.—"Ενα περίε-
ρο.—"ΗΜαύρη" κτλ.—"Αγί "Αν-
να.—"Πικροδάφνη" κτλ.—"Η μά-
να του πλεμστή" κτλ.—"Η Τρικυ-
μία.—"Η Μοίρα.—"Η Ζητιά-
να.—"Η Ευτυχία.—"Τό σκυλάκι
να.—"Τό σκυλό.—"Τό κρασί.—"Με-
τός του Λέοντος" κτλ.—"Η πετα-
λούδα.—"Από τά Φαίδρα.— Παιδ.
Πνεύμα.

Κριτική της προηγουμένης Σε-
λίδος:—"Τό ξεχασμένο όδο.—Κα-
λό είναι. Ξέρουμε όμως πώς τό
όδο έμιά μέρα μυρίζει, μιά μέρα
άνθει.—"Ενώ τό όδο της "Υε-
ροείας το δ' Πάδον βλέπει
πολλά πρωινά έως νά πούσθ το πού

της Πατρίδος (ναί, θά προκηρύξω
και τέτοιο Διαγωνισμό) Κόδρον Β'
(άφοδ ό μπαμπάς πήγε στρατιώτης και
συνέπληρωσε, έ δέν μπορεί νά
πα. απαντήσει) "Ωρίαν (αέτος Διαγω-
νισμού) πηγαίνουν όσοι ξαναπήραν τό
ίδιο ή άνωτερο βραβείο" τό Μαγ. Γράμ-

"Πανικός". "Εκ του φυσικού, γο-
σσιμώτατο.—"Συμβουλές". Πολύ
σωστές. Μπορείτε νά τις ακολουθή-
σετε όλες.—Τάλλα μεταφράσεις.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ούδαν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή δ
νανεύεται, άν δέν συνοδεύεται από τό
δικαιώματος, δρ. 2. Τά έγκρινόμενα ή
άνανεύ'μένα ισχύουν μέχρι της 30 Νο-
εμβρίου 1921. "Όσα συνοδεύονται από
Α άνήκουν εις άγόρια και όσα από Κ
εις κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: Θρακική Αύρα
ά. (ΝΠ). Μικρός Μαχητής, ά. Μι-
μόζα, κ. Μαγοράτα, κ. Λεοντοκαρδο
Ποντιάκι, ά. (ΖΚ). Ξεσάμαρο-ο Γα-
ϊδουράκι, ά. (ΠΓ) Φλοίσβος, ά. (ΒΚ)
Πατριό Διαβολάκι, ά. (ΙΡ).
"Ανανέωσις Ψευδώνυμων: Γλαυ-
κόπις "Αθηνα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 τό πολύ προτάσεις, λεπ. 50
Διά τάς περιλήψεις, λεπτά 10 ή λέξεις:

Μ. Μ. έπιθυμούν νάναλλάξουν:
—"Ο Πρίγκιπ Λακάρ με Μελαχο-
Βασίλειο, "Εανθ. Μουμέ, Ροδόδακτ.
Αγνούλ, Καμείλιν, Μελλοδακτήνη,
"Ιδανισμόν, Νεράϊδα, Πεταλούδα.—
"Ο Τάος "Ηρόδωρ με Χλωμ. Δελινό,
Πτερο. Καρδιά, "Ονειρε. Πατρίδα,
Φιλελεύθ. Πνεύμα.—"Ο "Αετιδής με
Ρεζενιά, Σαλαμίν, Πυρολαμίνια.—
"Η Μελαχρονή Νεράϊδα με "Ελευθ

μα... δὲν θυμοῦμαι πιά!) **Ελπίδα* Φωτεινῆς (ἐγένετο λάθος· ἀλλὰ μικρὸν, ἐλπίω, τὸ κακόν) Λαρισσαῖκο Γαϊδονοράκιο (ὄχι, δὲν ἐπρόκειτο γιὰ σὺν, ἐννοία σου) Καροφύλλι τοῦ 21 (ναί, ἀνείναι ἀγρία) *Δήμιον Πόνην* (ἦσαν περιττὸν, γιὰτὶ σὲ λίγο αὐτὰ ὅλα θάρεθον ἐλεύθερα· ἐξέλειπε πλέον ὁ λόγος τοῦ τάπαγόρεως) *Μικρόν Τζόκευ* (ευχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπαθῶμα) **Ἀνθος Ἐλαίας* (προσπάθησε σὺ· ἐγὼ βέβαια δὲν μπορῶ νὰ ἀπαντήσω χωρὶς, νὰ ἐρωτήσῃ) τὸ βιβλίον ποὺ ζητεῖς δὲν ὑπάρχει πονθενά, ἐξηγητή) *Σενιερμένο Ἡπειρωτάκι* (ὠρατὰ τοὺς ἀπάντητες, μπράβο!) *Καλιόπην Ι. Πο.* (ἐλαβ, ευχαριστῶ, ἔστειλα) *Δημ. Σ. Δουφ.* (ἐλαβ, ευχαριστῶ σὲ περιμῶ, λοιπὸν τὸ ἐρ-χόμενον) *Λορέτταν* (πολὺ ὥρ το τὸ γράμμα σου· ἔστειλα) ἀφ' οὗ εἶσαι μόνο 15 ἐτῶν, δὲν μπορεῖς νὰ διαβάσῃς ἀκόμα ἔργα τοῦ κ. Ε. *Μιχ. Α. Μωρατίν* (θὰ τὸ μελετήσω καὶ δὲ σου πῶ) *Διαβατάριο Πουλί* (καὶ μιὰ μόνο λέξη νάχῃ ἡ Ἀγγελία, θὰ πληρωσῇς 2 δραχμὲς αὐτὸ θὰ πῇ «ἐλάττωσας ὅρος») *Δύγκα* (δικὸ σου λοιπὸν ἦσαν τὸ ἀνώνυμο Π. Ινεῦμα; Πρόσεχε ἄλλοτε) *Χορηστίνην Νέμπ.* (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ διορισμὸ σου καὶ σ' ευχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις) **Ἐλπιδοφ.* *Ἑλληνίδα* (δὲν ἐλαβ, γράμμα σου μὲ δρ. 1,50) **Ἐραστὴν τῆς Φύσεως* (μὲ τὸ καλὸ νὰ φθάσῃς στὴ νέα σου διαμονή· καὶ περιμένω ἀπὸ καὶ γενναῖο ξεσπαθῶμα) **Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν* (δὲν ἀμφιβάλλω ἀπλὴ συνάντησις ιδεῶν) *Γυμνασιακὸν Ζιζάνιον* (ὁ κατηχητής αὐτὸς βρίσκεται εἰς ἀσύγγνωστον διὰ τὴν θέσιν τοῦ ἀγνοῖαν) **Ἰνδαλμα Τριπόλεως* (πασίγνωστον αὐτὸ καὶ παμπάλαιον· νὰ μοῦ στέλνῃς νέα, δική σου) **Ἡρώα τῆς Τριπόλεως* (ὠρατὸ τὸ γράμμα σου· ἔστειλα) σὲ συγχαίρω γιὰ τὸν βαθμὸν) *Παπαροῦναν* (μπράβο τῇ θὰ γράψω στὸ ἐρχόμενον) **Ἀργίμ* (χαρηκὰ πολὺ γιὰ τὸν ἀγαπητὸ μας ἀδελφὸ σου· ἀλλὰ... ποὺ τὴν βρῆ-κες τὴν ειρωνίαν; μὴν τὸ ξαναπῇς αὐτό!) *Τιμημένον Φιάμπουργο* (ἐπιστολὴ μὲ δρ. 1,50 δὲν ἐλαβ) **Ἀθῶνα* (καλῶς ἤλθες· ἔστειλα) παντοῦ μιὰ λέξη λείπει ευχαριστῶ γιὰ τὴν φωτογραφίαν) *Μυστηριώδη* (ὁ λόγος δὲν εἶναι δεῖν ἀ-γαπῶ, — καθε ἄλλο! — ἀλλὰ ὅτι μοῦ κα-μνεῖς κατ' ἐρωτήσεις περιεργες) π. χ. σήμερα θέλες νὰ σοῦ δώσω καταλογὸν τῶν Τιτανῶν! καὶ δὲν παίρνεις μιὰ Μυθολογίαν, νὰ τοὺς ἰδῇς ὅλους, καὶ Τι-τάνες, καὶ θεοὺς, καὶ Γίγαντες, καὶ Κενταύρους καὶ ὅ,τι θές;) **Ἐθνικὴν Ἐνότητα* (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ βαθμὸν· ἔστειλα) **Ἀγαθὸν Διάβολον* (μὲ γιὰ τὴν ἐξοχή· καὶ περιμένω) *Καρνο-θραύστην* (καὶ δυο, καὶ τοεῖς, καὶ δὲς ἐξέβ, μπορεῖς νὰ τίς σημει-ώσῃς) μοῦ ἄρεσε τὸ γραμματάκι σου) *Πεταχτὸ Ναυτάκι, Φάρον τῆς Ἰω-νίας, Ναυπλιακὸν Ἀστέρων* **Ἡρώα Κιοντάχιας, Ζαννίον Ν. Ζερ-βούδ.* (Μποῦ Ντεζάν, κτλ. κτ.) *Σὺρ Ραβεργάο, Μαίσην Ζαρζ.*, **Ἡπειρωτικὸν Ἀγῶνα* (ἐλαβ, ευχα-ριστῶ.) *Ἰππότην τῶν Ἀστέρων, Ἰ. Ρό-διον, Πολιτ. Βάσβαρον, Λυκοῦργον τὸν Λογοθέτην, Μυροβόλον Ἰωνίαν* (ἐστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβ, μετὰ τὴν 9ην Αὐγούστου, θάπαντησῶ εἰς τὴν προσεχῆ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ ἑνὸς Διαγωνισμοῦ λύ-σεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14ης Ὀκτωβρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθε-σμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προη-γουμένων φυλλαδίων.

544. Δεξιόγριφος

**Ἐνα γράμμα ἑλληνικὸ*
Μ' ἔνα μέρος τοῦ προσώπου σου ἐνώνω
Κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ
Νόστιμον σαλατικὸν σὺ φανερώνω.

**Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Στραβόβυλο*

545. Ἀνασυλλαβισμός

Ξενου φίλου ποιητοῦ
Ποῦναι οὐ, συλλαβές,
Πρώτη κάνω τῇ δευτέρᾳ
Καὶ τι θαῦμα, κάνω ἰοές;
Στάς Ἀθῆνας, ἐκκλησίαν,
Μα... χωρὶς ὀρθογραφίαν.
**Ἐστάλῃ ὑπὸ τ Μυστηρ.* Ὁ σοῖς πόρνον

546. Αἵνιγμα

Μεγά-ος ἄρχων τὸ ἄρσε ἰκό μου,
Πόλι; σὸν Ποντο τὸ θηλυκὸ μου,
Πόλι; στὴν Κρήτη τὸ οὐδέτερό μου,
**Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀνατολίτου*

547. Δημιῶδες Αἵνιγμα

Σε κήπο δὲν φυτεύεται,
Σὲ περιβάλει ὄχι·
**Ὁ βασιλεὺς τὸ γέλειται*
Κι' ὅλος ὁ κόσμος τῶχει
**Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Γελαστοῦ*
548. *Ἀστυν.*

* * * Ὁριζοντίως θάμνος· καθε-
* * * τως κατοικίδιον· διαγωνίως
* * * συγγενε.

**Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἐθελ. ντοῦ τοῦ 9ου*

549. Κυβόλεξον

* * * * = Νῆτος
* * * * = Σπλάχρον,
* * * * = Ποτόν.
* * * * = Ἀρχ. θεός.

Καὶ καθεὺς τὰ ἴδια

**Ἐστάλῃ ὑπὸ Σωτηρίας Α. Κουντούρη*

550-554. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐν εἰς γράμματος
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς
ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχημα-
τισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
τόσαι λέξεις:

πᾶς, κύκνος, χόλος, κακία, ὄλος.

**Ἐστάλῃ ὑπὸ Περ. Γ. Κασίμη*

555. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Τάρχη τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι
λέξεων ἀποτελεῖν ἄνθος καὶ λόγον θεῖον:
**Ἀγάπη, νίκη, ἐλάσσων, μέρος,*
χαμηλός, ἀνάξιος, ἔρχομαι, ἀτελής,
ἀμβλύς, ἐπί.

**Ἐστάλῃ ὑπὸ Κασίνας Π. Κασίμη*

556. Φωνηεντόλιπον

ρχ—σφς—φβς—κρ
**Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Κεφαλλοντιοπούλας*

557. Γρίφος

Ἀἰς ἴδιον κρήνη τ' εἰς τὰ ἄλλα τρία.
**Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Χωριατόπουλο*

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

558-561. Cinéma-Rébus

1.—*Λαν, κλίνη, κάλος, ἀπαγε,*
εἰς, ἀσπάλαξ, ποῦ, ἐκεῖ.
2.—*Γεννημένος, Νεοαῖδα, δέος.*
3.—*Φαγητά, υἱός, ταχέος, γεγο-*
νός, παλαίστρα.
4.—*Βάλτος, δικελλα, ἄνθρωπος,*
εἶναι, γάμος, πηγαινέ, βλεφαρίς,
ἐκεῖ, ἄσμος.

Νὰ μεταφρασθῶν αἱ ἀνωτέρω λέξεις
γαλλικὰ καὶ νὰ προφερίνῃ γρήγορα
ὥστε νὰκούσθων τέσσαρα ψευδώνυμα
τῆς «Διαπλάσεως».

**Ἐστάλῃ ὑπὸ Πολ. Μαρκωντινίου*

562. Sans Voyelles.

*—bn—cht—bn—rt

**Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ρήγα Φεραίου*

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 22

327. Λεωνίδας (λέων, Ἰδοί).—328.
Ἀνυπόδητος (ἄν ἡ ποδὴ τὸ σ...)—329.
Κύνος κύκνος. Κύβινος.—330. Κύπρος
κάπρος

331. Κ Ο Ι Ο Σ 332. Ι Ο Υ Σ Τ Ι Ν Ι Α .
Ο Ι Ο Σ Ν Ο Σ . — 333—337.
Ι Ο Ν Διὰ τοῦ Ρ: ροή, ἄρμα,
Ο Σ Σ Ἄρνος, πείρα, ὄλις.

—338. ΚΙΚΕΡΩΝ (Κέρδος, Ἰδιος,
Καρποφόρος, Εὐρύς, Ράδιον, Ὀραῖος,
Νόμιμος).—339. Ὁ Ἄρης κατοικ-
εῖται;—340. Ἐχεις παρὰ, ἔχεις
χαρὰ (εἰς εἰς πα-ρὰ-εἰς χα-ρὰ)

—341. I, araignée.—342. Un
sou assuré est plus sûr que deux
espérés. (un sous a sur e-e-
plus sur que -deux s -ré ré.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν
τῶν 10 λέξ. 20 λεπτ. λέξεις, μὲ παχὰ δὲ
στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 40
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.

**(ΚΑ.—395)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΒΥΡΩΝ».—Ἀποτε-
λέσματα Διαγων. Ζωγραφικῆς: Α'·
Β. ἀβείων: ΚΟΥΝΕΛΗΣ, Β': ΑΦΕ
ΛΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ.—Προκη-
ρύσσεται Διαγωνισμός κατ' ἐπιστάλ.
Προθεσμία Αὐγούστου. Βραβεύθησονται
δύο.

**Ἀγαθὸν Διάβολος*

**(ΚΑ.—396)*

Ἀριεὺ, δέχεσθε Μικρὰς Ἀγγε-
λίας;—*Διαβατάριο Πουλί*

**(ΚΑ.—398α)*

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ.
Νέα γενικὴ διεθνήσις. Ἐδουάρδον
Ταξιάρχην, (διὰ «Δημ. κρατίαν»)
Ἀγίου Ἡσυχίου 28, Ἀθῆναι.—Σώ-
ρα Δεζινέβ, Ἰραγουδι τῆς
Λευτεριάς

**(ΚΑ.—398β)*

—*ανθὴ Βιολίστρια*, χίλιες δόδερ-
—*μὲς εὐχῆς σοῦ στέλνω στὴ γιορτὴ*
Ἀττοῖς τοῦ Ἀπείρου

(ΚΑ.—397)

ΦΙΛΟΛ. ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΕΟΤΗΣ»
Πρόγραμμα Ἀθηνῶν «Νίκη» διαλύ-
θηκε καὶ ἔδωκε σύλλογον «Νεό-
τητα» μὲ καινούργια μέλη. Ἀρχαιε-
σίαι: Πρόεδρος: Θλιμμένος Κισός,
ἀντιπρόεδρος: Μικρὸς Μαχητής, γραμ-
ματεὺς: Φουκαρᾶς, ταμίας: Ἐροῖκος
Δαλινύ, Σύμβουλοι: Μιμὸζα, Υἱὸς
τῆς Νυκτός: Μέλῃ: Μαργαρίτα, Ἀθη-
ναῖκὸ Δαβόλακι, Ἀνθισμένο Μονο-
πάτι, κτλ. Γραφεῖα. Ἡπείρου 3, Ἀθῆ-
ναι. Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι.

(ΚΑ.—398)

Πρόσθε, μὴν εἶσαι τόσο ἀνδρείος.
Στρατηλάτα τ. Ἑλλήνων, Ἐν-
δοξε Στρατηλάτα, ἀλλήλογραφοῦμαι
ΑΗΤΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

(ΚΑ.—399)

Πέγκροφ, εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν
φαντάζομαι ποῖος εἶσαι. Τετράδιο
ἔστειλα

ΕΝΔΟΘΕΟΣ ΘΑΛΑΣΣΟΜΑΧΟΣ

(ΚΑ.—400)

Τρελλή Χορεύτρια, ἀνταλλάσσουμε
Μ. Μυστ.; Ἐάν δέχεσαι στείλει μέσον
Δαπλάσεως.—*Δημ. Ἀποστόλου*

(ΚΑ.—401)

Α νακαλύπτει με.
**Ἡρώα τῆς Κιοντάχιας*

(ΚΑ.—402)

Θ Μοσχάτον: Ἡ ἀν κάλυψις σου μὲ
κατέπληξε ὁ οὐαί ἄραχα!

Τρελλὸς Σεληνολάτρης

[ΚΑ.—404]

Ο Ναυπλιακὸς Ἀσθὴν εὐχεται εἰς
τὴν Ναυπλιακὴν Ἀῤῥαν χρόνια
πολλά.

(ΚΑ.—405)

«ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΥ»
Γενομένων νέων ἀρχαριστῶν ἐξελέ-
γησαν:

Βασιλεὺς· Κωνστ. Γ. Πολίτης
Πρωτοπυργός· Ἀργύριος Μαυρίδης
Ἐξωτερικῶν· Ἰ. Κωνσταντίνου
Ἐσωτερικῶν· Φ. Νικολάου
Καλῶν τεχνῶν· Σ. Ἀθανασιάδης
Στρατιωτικῶν· Ἀνδρέας Φαντάρος
Ἰ. Γυμνασιάρχης· Ε. Γεωργίου
Οικονομικῶν· Π. Βούλγαρης
Ἐσπαθώματος· Α. Παπατῶνανου
Γραμμικῶν· Γ. Ἀργυρίου
Γραφεῖα Σαλαμίνος 53, Ἀθῆναι

(ΚΑ.—406)

Ο «ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΟΓΥΜΝΩΝ»
Ἀρχίζουμε τὴς ἀνακαλύψεως. Μικρὸς
Τζόκευ· Ἀλέξανδρ. Συμεωνίδης.

Σαριλῶ· Νίκος Ἀθανασιάδης. Σα-
α-νᾶ· Μιχαήλ Παρρακενῆς. Σώρα
Δεζινέβ· Π. Μιχαήλου·ος.

(Ἀχολοῦβει.)

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ, Α' Υ' ΡΤΩΝ

(ΚΑ.—407)

Ἀφρικάν· τέλειαν... ἀνακαλύπτει! Ἡ
Κόρη τοῦ Αἰθέρος ἀνακαλύπτει
εὐκολα;—ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

(ΚΑ.—408)

Ἰσαβέλλα Καρύδα, ἀνταλλάσσουμε Μ.
Μυστικά καὶ c. p.;

Γυμνασιακὸν Ζιζάνιον

(ΚΑ.—409)

Ντολορέζ, Ἀρχηγὴ τῆς Φυλῆς,
Δεινόσαντε, Μ. Μ. ἔστειλα πε-
ριμένο δικά σας. Ἰδιότροπε, σὲ ἀνα-
καλύψα.

Φιλέρημος

(ΚΑ.—410)

Ἀχιδογνήντες, Ἀγγελε Ἐξολοθρευ-
τῇ, Βόνη Ἀηδόνη καὶ Πατούχα,
εἰσασε δ' ἴδιος.

ΡΕΙΚΙ

(ΚΑ.—411)

Ἀφρικάν, Μ. Μυστ. ἀκόμη δὲν
ἐλαβ. Περιμένω. Ρεῖμι

**Ἐξεδόθη:*

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

Η ΛΕΞΗ «ΜΑΛΛΙΑΡΟΣ»

Διάλεξη στὴ «Φοιτητικὴ Συντροφία»

Κομψὸν βιβλιάρικον μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ συγγραφέως.—Τιμᾶται δρ. 2.—
Ταχυδρομικῶς γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 2,30, γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 2,60.
—Παραγγελίαι στὸ Γραφεῖο τῆς «Διαπλάσεως», ἢ καὶ ἀπ' εὐθείας στὸν κ.
Ξενοπούλου, 38 δόξ Εὐριπίδου.

**Ἐξεδόθη:*